

DE STER

Juni 1967 · Nr. 6 · D 20 694 E

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Juni 1967 · Nr. 6 · 67e Jaargang

INHOUD

Onderwijst geloof. Door President David O. McKay	145
Onderhoud de geboden. Door N. Eldon Tanner	146
Het wonder der persoonlijkheid. Door Sterling W. Sill	149
Petra. Door Doyle L. Green	152
De jaren van wachten en leren. Door Helen Grant Barton	158

Zusters Hulpvereniging

Toespraak door President Joseph Fielding Smith	160
--	-----

Zondagsschool

De glorie van de mens. Door Lowell L. Bennion	162
Zangoefening	163
Avondmaalsteksten	163
Wie houdt er van me? Door Addie L. Swapp	164

Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Het accent op het positieve	166
Doeleinden van het OOV-Programma	167
De grote vraag "hoe"	167

Voor de kinderen

Japane aardigheidjes van papier . . . Door Akiko Tani	169
Die haan van niks. Door Florence Wightman Rowland	170
Wist je dat?	171

Genealogie

Zal de mens weder leven?	172
De afstammingslijn der patriarchen	174

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Assistent-redacteur:

A. D. Jongkees, Melvill van Carnbeelaan 54, Driebergen.

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag

„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615— t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

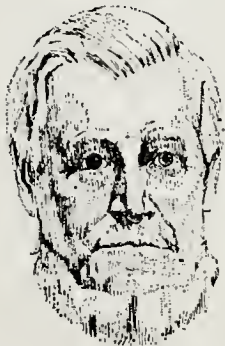
Heinz Steingass, Neu-lsenburg, West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfort

Omslagfoto:

Verleden jaar zomer bezochten 13 deelnemers aan een studiereis naar de bijbelse landen, uitgaande van de Brigham Young Universiteit, de aloude stad Petra. De boeiende geschiedenis van deze stad vindt u beschreven in dit blad.

INSPIRERENDE BOODSCHAP

Wij zouden heel wat sneller vooruitgaan, en een duizendmaal grotere welvaart hebben dan nu, als we slechts één zouden zijn in het ten uitvoer brengen van de raadgevingen die de Heer ons door middel van Zijn dienstknechten gegeven heeft.

— President John Taylor

Onderwijst geloof

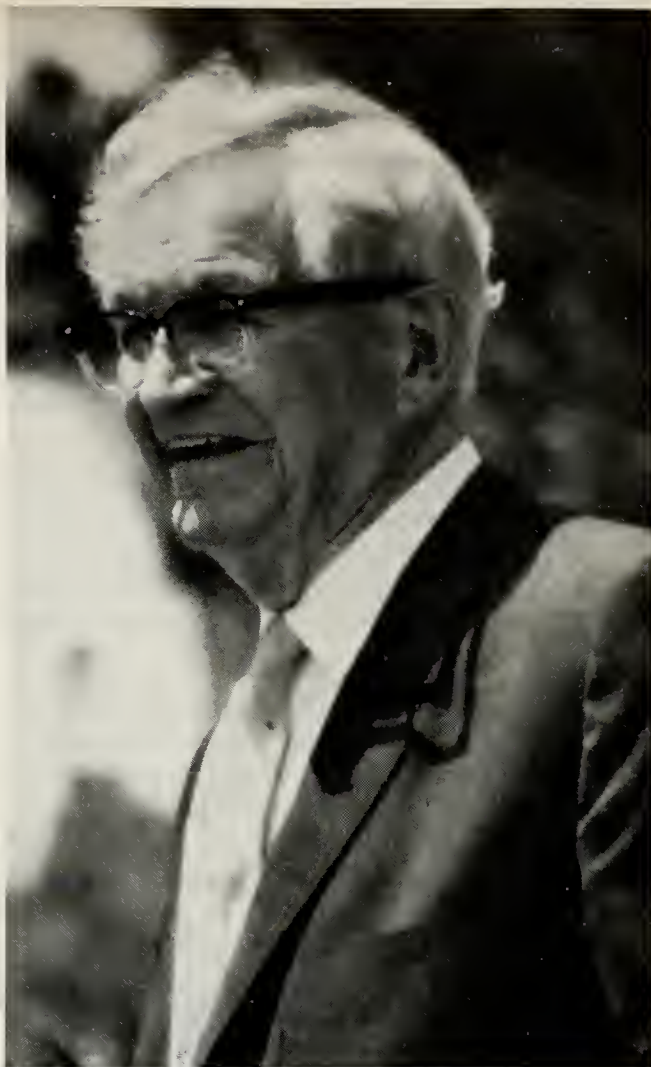
DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Wij zijn een kerk van leraars: ouders die thuis leden van hun gezin onderwijzen, leraars die zijn aangesteld om de priesterschap, de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging, Zondagsschool, Jeugdwerk, en Zusters Hulpvereniging te onderwijzen; burens die elkaar bezoeken in het huisbezoekprogramma; en zendelingen die het glorierijke herstelde Evangelie van Jezus Christus onderwijzen.

Slechts enkele individuen bepalen in het leven de weg die zij zullen gaan. De grote meerderheid volgt, evenals het volk van het oude Israel volgde. Als de leider of de leraar vals is, slaan de volgelingen de verkeerde weg in. Indien het leiderschap waarachtig is, worden de volgelingen langs de paden der waarheid gevoerd. Zodoende rust op de leraar een groot deel van de verantwoordelijkheid om de maatschappij naar een hoog niveau te leiden.

Leraars: Aan u is de verantwoordelijkheid om niet alleen volgens de regels, doch ook door uw voorbeeld te onderwijzen.

In een van de grote openbaringen (door de Profeet Joseph Smith aangeduid als „het Olijfbblad“), treffen wij deze woorden aan:

„En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elk-ander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.

„Organiseert u, vervaardigt elk' noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God;

„Opdat uw ingaan in de naam des Heren moge zijn, en opdat uw uitgaan in de naam des Heren moge zijn; opdat al uw begroetingen in de naam des Heren mogen zijn, met opgeheven handen tot de Allerhoogste.“ (Leer en Verbonden 88: 118–120)

Geloof is het grondbeginsel van het Evangelie en dient altijd boven alles onderwezen te worden. Wat dienen wij over het geloof te onderwijzen? Wij dienen allereerst onvoorwaardelijk geloof in Jezus Christus als het licht der wereld te onderwijzen, en een oprecht verlangen om God te dienen. Op deze wijze zal de ziel zich het gezelschap en de leiding van de Heilige Geest waardig betonen.

Elke leraar moet ongeveer de liefde voelen voor zijn leerlingen, en geleid worden door het vaste voornemen om elk lid van de groep rechtvaardig en onbevooroordeeld tegemoet te treden. Hebt eerbied voor hen, en zij zullen eerbied voor u hebben.

Een gedegen voorbereiding is een noodzakelijk vereiste voor het succes van de leraar. Het is nodig dat hij de leerling zowel als de leerstof bestudeert.

Onderwijzers van het Evangelie moeten opgewektheid uitstralen, geen geforceerde maar natuurlijke opgewektheid die spontaan opwelt uit een hoopvolle ziel.

Iedere leraar draagt de verantwoordelijkheid een dusdanig waardig voorbeeld te geven, dat hij met de woorden van de Grote Leraar zou kunnen zeggen: "... want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat gelijkewijs Ik u gedaan heb, gijlieden ook doet." (Joh. 13: 15)

Onderwijst wat u voelt. Onderwijst door uw voorbeeld, en „Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader die in de hemelen is, verheerlijken.“ (Matth. 5: 16)

De zon betekent voor het zonnestelsel wat het hart betekent voor het fysieke lichaam van de mens; en Christus zou hetzelfde moeten betekenen voor ons intellectuele en geestelijke leven.

Om waarachtig geluk en succes te verkrijgen in het leven, dient men steeds gehoor te geven aan de vermaning van de Verlosser: „Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“ (Matth. 6: 33)

Een goed leraar zal daarom beseffen wat zijn belangrijkste objectieven bij het onderwijzen zijn: ten eerste, de leerling ertoe te inspireren het Evangelie lief te hebben en het te bestuderen, en ten tweede, hem te leren hoe hij het moet bestuderen.

Mijn geloof schenkt mij de zekerheid dat God waarlijk mijn Vader is, en dat ik dientengevolge zijn onsterfelijkheid heb geërfd.

Wat betreft de voor-sterfelijke staat van de mens, verheug ik mij over het feit dat hij „in den beginne met de Vader“ was. Mijn geloof is een voortdurende inspiratie voor mij om altijd naar waarheid te zoeken en steeds te streven naar wat „deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig“ is. Dat wij allen, leraars zowel als leerlingen, zulk een geloof mogen hebben om ons altijd te leiden en te sterken.

N. ELDON TANNER
van het Eerste Presidentschap

Onderhoud de geboden

Ik voel mij altijd zeer nederig als ik voor een vergadering sta van mannen die het priesterschap bezitten. Het priesterschap van God is de macht waardoor alles in het heelal werd gedaan, maar het priesterschap dat u bezit is de macht van God die aan u overgedragen is om te handelen in Zijn naam in het ambt waartoe u geroepen bent.

Bedenk eens wat dat betekent; het gezag dat aan ons gegeven is, want de Heer heeft tegen Zijn ouderlingen gezegd dat zij iemand mogen dopen en dan is hij gedoopt; hij is net zo goed gedoopt alsof de President van de Kerk dat zelf gedaan had of een van de Twaalven en als hij bevestigd wordt, is dat net zo geldig alsof de Heer hem Zelf bevestigd had. En dat is ook het geval als hij geordend wordt tot diaken of leraar of priester of ouderling. Die autoriteit is ons gegeven en met die autoriteit hebben we een grote verantwoordelijkheid gekregen.

HET EREN VAN VERBONDEN

Vanavond zou ik enige opmerkingen willen maken over het houden van beloften. Er zijn vele soorten beloften. Misschien denken enkelen van u wel dat de dingen die ik hier opnoem eigenlijk geen beloften zijn, maar ik zeg u dat b.v. een afspraak ook een belofte is. Misschien denkt u dat het niet zo belangrijk is, maar het is wel belangrijk om een afspraak te houden en dit is een goed punt om mee te beginnen als men leren moet zijn beloften gestand te doen. Ik zou niet graag mij afspraak willen missen als ik dit broze bestaan verlaat en mijzelf ergens terugvinden waar ik mij, naar ik hoop, niet op voorbereid heb, alleen omdat ik te laat ben.

Een rekening of een nota betalen is een belofte welke zeer belangrijk is; z'n woord houden bij alles wat men zegt of overeengekomen is, is een gelofte. Wanneer iemand tot de Kerk toetreedt en de wateren des doops ingaat, belooft hij bepaalde dingen. Wanneer wij het priesterschap aannemen sluiten wij een definitief verbond met de Heer. Wanneer wij van het avondmaal nemen, vernieuwen wij ons verbond. Merk op dat ik de woorden verbond, belofte en gelofte door elkaar gebruik.

Wanneer wij deelnemen aan het avondmaal, hernieuwen wij deze verbonden. Wanneer wij een ambt in de Kerk aannemen, stemmen wij er in toe om

zekere dingen te doen. Wij nemen zekere verbonden op ons; wij doen zekere geloften. Wanneer u naar de tempel geweest bent weet u, welke verbonden u sluit en welke verplichtingen u op u neemt.

Als wij een opdracht aanvaardden of dat nu huis-onderwijs is of welke andere opdracht ook, sluiten we zeer zeker een verbond met de Heer en met degene die ons de opdracht geeft, dat wij deze plicht zullen vervullen.

HET HOUDEN VAN BELOFTEN

Nu leggen sommigen misschien wel de nadruk op één enkel verbond of één enkele vereiste of één der geboden, maar als wij lid worden van de Kerk en erin toestemmen tot het priesterschap geordend te worden, beloven we alle geboden te onderhouden.

De profeet heeft ons vrijdagochtend duidelijk uiteengezet welke verantwoordelijkheden wij hebben.

Nadien zei een man tegen mij: „Weet u, er zijn in onze staat mensen, die geloven de profeet te moeten volgen in alles wat zij redelijk vinden, maar als er iets is waar zij het niet mee eens zijn en wat ze niet aantrekt, dan wordt het anders” en hij vervolgde: „Dan worden zij hun eigen profeet. Zij beslissen wat de Heer wil en wat Hij niet wil.”

Ik dacht erover na hoe waar dit is en hoe erg het is wanneer wij beginnen te kiezen, welke verbonden en welke van de geboden wij willen nakomen en onderhouden. Wanneer we besluiten enkele geboden maar niet te houden of op te volgen, nemen we de wet des Heren in eigen hand en wij worden onze eigen profeet en geloof mij, dan raken wij op een zijweg, want wij zijn valse profeten voor onszelf als wij de profeet des Heren niet volgen. Nee, wij moeten nimmer onderscheid maken tussen deze geboden, nooit denken dat we het ene wel en het andere niet behoeven te houden.

Enkele dagen geleden zei een man tegen mij — en hij is lid van de Kerk en denkt dat hij een tamelijk goed lid is en dat betwist ik hem ook niet — maar hij zei: „U weet wel dat de Kerk veel te veel van zijn mensen vraagt. Er is in de hele wereld geen kerk die zoveel van haar leden vraagt of eist als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Ik zei: „Broeder, de Kerk vraagt helemaal niets van u. Zij biedt u vele kansen en grote voorrechten welke nergens anders in de wereld aan enig mens geboden worden dan in de Kerk van Jezus Christus. En het priesterschap biedt u kansen en voorrechten en zegeningen, welke men alleen kan genieten als men de regels aanvaardt en de wetten en geboden onderhoudt waarop deze voorrechten en zegeningen zijn gegrond. U mag kiezen wat u wilt doen in deze

Kerk en u zult dienovereenkomstig gezegend worden. Het ligt enkel en uitsluitend aan uzelf.” „Maar broeder”, voegde ik eraan toe, „wat mij betreft, ik zou liever op mijn blote voeten van hier naar het celestiale koninkrijk en terug in de tegenwoordigheid van mijn Hemelse Vader lopen als ik daar komen kan, dan dat ik door wereldse zaken daaruit gehouden zou worden.”

En dat meen ik. Deze voorrechten, die ons, priesterschapsdragers, geboden worden, kunnen niet te hoog geschat worden. Als we de geboden bewaren, worden wij gezegend. Als we naar de tempel gaan, sluiten we de verbonden waarover ik het al eerder gehad heb. En nu wilde ik tot u, mannen die het priesterschap draagt, zeggen: Onthoud deze drie woorden: „Onderhoud de geboden.” Ieder die vanavond naar mij luistert, ieder die het priesterschap draagt kan beslist wel drie woorden onthouden: Onderhoud de geboden.

HET VERBOND VAN HET PRIESTERSCHAP

Ik zou u graag een verbond voor willen lezen dat ik al eens meer in een priesterschapsvergadering gelezen heb; het belangrijkste verbond is voor mij het verbond dat wij sluiten wanneer wij het priesterschap aanvaardden. Ik zal u voorlezen uit de 84ste afdeling van De Leer en Verbonden:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

„Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

„En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

„Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

„En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

„En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

„Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.

„Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert . . .” zal aan zichzelf overgelaten worden.

(De Leer en Verbonden 84 : 33—41)

Merk op dat de Here zegt (en nu haal ik niet woordelijk aan): „Ik kan Mijn verbond niet verbreken, maar als u het verbreekt, hebt gij geen belofte.“ Is het niet iets om over na te denken als de Heer zegt, dat Hij Zijn verbond niet verbreken kan dat Hij met Zijn volk sluit? Dat verbond blijft van kracht zolang wij ons er aan houden willen, maar wanneer wij het verbreken, dan is er, wat de Heer betreft, geen belofte meer.

HET EREN VAN VERBONDEN BRENGT ZEGENINGEN MET ZICH

Aangaande de verbonden in de tempel zou ik weer tot u willen zeggen: denk aan de drie woorden: „Onderhoud de geboden.“ En ik denk dat ik veilig tegen u kan zeggen dat als u en uw gezinsleden deze verbonden willen nakomen, geluk uw deel zal zijn, dat u succes zult hebben, dat u gerespecteerd zult worden en dat u een goed gezin zult hebben dat u mee terug kunt nemen in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. Alles wat u te doen hebt is deze drie woorden te onthouden: „Onderhoud de geboden; de verplichtingen die u op u genomen hebt, de geloften die u gegeven hebt. Onderhoud de geboden.“

Het is ook belangrijk dat wij onze verbintenissen, beloften en overeenkomsten met onze medemensen houden. Niet lang geleden kwam er eens een jonge man naar mij toe die zei: „Ik sloot met iemand een overeenkomst, die mij verplichtte elk jaar een bepaalde som af te betalen. Maar nu heb ik een achterstand en ik kan niet betalen of ik zou mijn huis moeten verkopen. Wat zal ik doen?“

Ik keek hem aan en zei: „Houd u aan de overeenkomst.“

„Ook als ik m'n huis moet verkopen?“

Ik zei: „Ik praat niet over uw huis. Ik praat over uw overeenkomst en ik denk dat uw vrouw liever een man heeft die z'n woordt houdt, z'n verplichtingen en beloften en verbonden nakomt, zelfs al moet hij dan een huis huren dan dat zij een man met een eigen huis heeft die zich niet aan z'n geloften en verbonden stoort.“

Ik weet niet of iedereen hier, dat met mij eens is of niet; eigenlijk ben ik daar wel nieuwsgierig naar. Er zijn tegenwoordig zoveel mensen, die van hun schulden trachten af te komen door ze eenvoudig niet te betalen en van alles ondernemen om er vrij van te komen. Het is belangrijk, broeders, dat wij onze beloften en verbintenissen nakomen en onze naam hoog houden. Iemands goede naam is meer waard dan enig tastbaar ding dat hij bezitten kan.

HOUD ALLE VERBONDEN EN GELOFTEN

En als het nu al zó belangrijk is dat we onze beloften aan onze naaste nakomen, een mens, met wie we een overeenkomst gesloten hebben, hoeveel belangrijker is het dan niet dat we de verbonden nakomen, die we met onze Hemelse Vader sluiten wanneer wij het priesterschap annemen en een ambt in de Kerk aanvaardden.

Broeders, het is een genoegen hier met u te samen te zijn, en met u, priesterschapsdragers te vergaderen; ik voel mij zeer nederig in uw tegenwoordigheid, vooral wanneer ik mij realiseer dat de priesterschap in de Kerk van Jezus Christus de enige groep mensen is die de macht van God heeft gekregen om in Zijn naam te handelen in het ambt, waartoe zij geroepen zijn. Denk aan de taak die ons opgelegd is om deze boodschap aan de wereld uit te dragen. De twee andere sprekers van deze avond, Broeder (Bernard P.) Brockbank en Broeder (Arch L.) Madsen hebben ons verteld hoe wij ernaar streven om het mogelijk te maken dat de hele wereld het Evangelie hoort. Hoe zij het zullen ontvangen, broeders, hangt grotendeels van onze manier van leven af.

Een man vertelde mij dat hij, juist toen hij op het punt stond het Evangelie aan te nemen, een Mormoonse familie leerde kennen. Toen zei hij: „Als dat de manier van leven van die mensen is, wil ik er niets mee te maken hebben.“

Ik will u mijn getuigenis geven dat ik weet dat het Evangelie van Jezus Christus hier in ons midden is en dat het hersteld is. Het priesterschap is hersteld en het is zeer belangrijk dat wij het priesterschap eren. Wij worden geleid door een profeet, die geroepen is en aan wie de autoriteit en de taak gegeven is om ons werk hier te besturen. Laten we hem volgen en de geboden des Heren bewaren. Laten we alle geboden bewaren en niet alleen die, welke we zelf kiezen. Laten we de Profeet aannemen en niet onze eigen valse profeet zijn. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

**Het doel van alle wetenschap
is God te kennen
en uit die kennis Hem lief te
hebben en na te volgen.**

- Milton -

STERLING W. SILL,

Assistent van de Raad der Twaalven

Het wonder der persoonlijkheid

Enige jaren geleden schreef Louis Fischer een groot boek over een groot man. Het ging over het leven en het werken van Mohandas K. Gandhi, de Indiase patriot die zo'n grote rol gespeeld heeft bij het verkrijgen van de onafhankelijkheid voor India van Engeland.

Gandhi liep voor vier-vijfde naakt rond; hij woonde in een lemen hut waarin geen elektrisch licht, geen stromend water of telefoon was. Hij bezat geen auto en nooit heeft hij zelfs geprobeerd er een voor publiek toegankelijk kantoor op na te houden. Hij had geen politieke positie noch een academische graad, wetenschappelijk heeft hij niets groots gedaan en ook was hij niet artistiek begaafd. Hij commandeerde geen legers, was geen leider van diplomaten en had geen bezittingen. En toch bewezen mannen die vooraanstaande regeringen en machtige legers achter zich hadden staan, hem eer.

De leiders van de Britse regering ontdekten al spoedig dat Engeland India niet kon regeren tegen de wil van Gandhi in en dat het India ook niet kon regeren zonder Gandhi. Door niets anders dan de macht van zijn bijna naakte persoonlijkheid verhiel Gandhi zich tot de onbetwiste leider van vijfhonderd miljoen mensen en hij was India zo na als iemand of iets maar zijn kan. Hij werd de grootste kracht in zijn land en misschien wel in de wereld. Eenstemmig noemden zijn volgelingen hem de „Mahatma“ dat wil zeggen, de grote ziel en geen enkele titel had hem beter kunnen beschrijven. Terwijl Gandhi temidden van de paria's woonde, had hij een machtige invloed op de zaken van twee groote naties. Louis Fischer noemt dit verschijnsel, waarbij een gewoon mens met matig talent en van nederige afkomst zichzelf tot de hoogte van grote macht en groot succes kan verheffen „het wonder der persoonlijkheid“.

Zelfs in onze dagen van mirakelen en wonderen is „het wonder der persoonlijkheid“ nog altijd het meest productieve van alle wonderen. En wat het nog belangrijker maakt is dat iedereen dit belangrijke wonder met de hem eigen middelen tot stand kan brengen. Persoonlijkheid is een enkel woord voor een groot aantal karaktertrekken. Maar geen twee mensen zijn hetzelfde. Uw persoonlijkheid is uw

meest unieke gave, daar het datgene is wat u van alle andere mensen onderscheidt. Ze houdt in, uw oorspronkelijke, ingeboren karaktertrekken plus wat daar later door opvoeding of door het leven aan toegevoegd is. De persoon is wat iemand in de kern is en de persoonlijkheid steunt en geeft betekenis aan al het andere in het leven. Achter het lichaam, de geest en het gedrag staat een onzichtbare realiteit van een geestelijke orde, genaamd: de persoon. Hoe u het ook bekijkt, persoonlijkheid is het meest verwonderlijke feit van het heelal. Al de krachten van herinnering, gedachten, intelligentie, ambitie, doelbewustheid, enthousiasme en liefde zijn gesteld onder het commando van de persoonlijkheid. Onder haar invloed en overheersing kunnen wij waardering voor schoonheid ontwikkelen, liefde voor de waarheid en de lust om die te bezitten. Misschien voerspelt zij wel de mogelijkheid van een voortgaan zonder einde.

Rijkdom kan geen persoonlijkheid scheppen, maar persoonlijkheid wel rijkdom. Daarom is persoonlijkheid meer dan rijkdom. Persoonlijkheid kan men niet kopen. Men kan haar niet erven. Zij stamt van niemand in rechte lijn af en heeft geen recht van opvolging. Ze kan niet overgedragen of geleend worden. De voordelen van de persoonlijkheid kunnen niet aan een ander overgemaakt worden. Persoonlijkheid kan men enkel en alleen persoonlijk ontwikkelen en gebruiken. De waarde van haar individuele krachten voor iets goeds of iets kwaads wordt aangeduid door datgene, wat belangrijker is dan al het andere en genoemd wordt het menselijk leven.

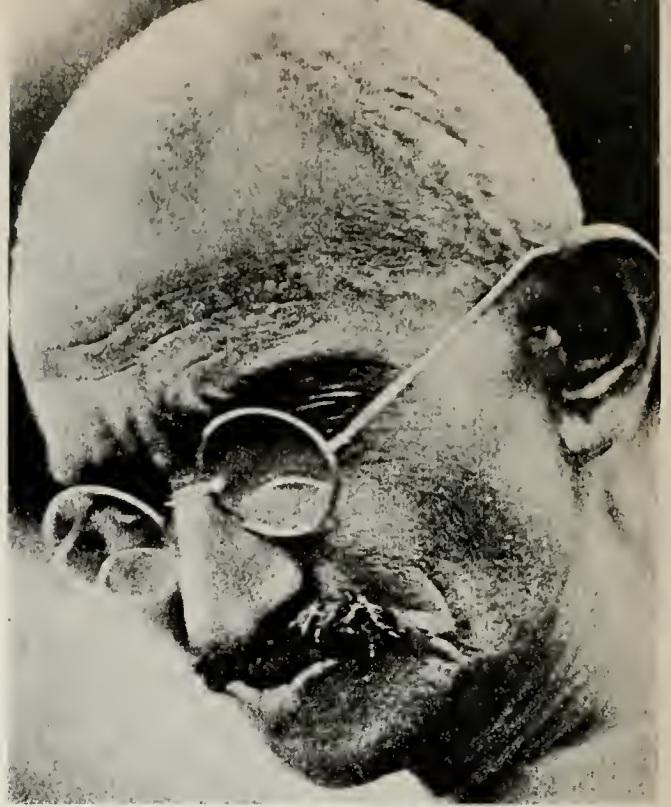
Honderden jaren voor Christus' geboorte droegen de Griekse toneelspelers maskers. Dit stelde de toeschouwers in staat om onmiddellijk de held van het spel te herkennen, de schurk en ieder ander acteur. Het masker dat ieder droeg liet de toeschouwer niet in het ongewisse over zijn karakter en niemand behoefde te twifelen aan der persoonlijkheid welke de acteurs uit moesten beelden. Later noemden de Romeinen die maskers „personae“. Zelfs nu nog kondigen we in onze toneelwerken de rollen aan als de „dramatis personae“. Maar ieder die een rol wil spelen in het stuk dat leven heet, moet het masker maken dat hij zelf wil dragen. En net als de hoofdrol in de meeste toneelstukken begint, zo begon het leven van Gandhi met helemaal niets. Hij had enkele lelijke handicaps. Hij was bang in het donker; hij was bang voor mensen; hij was bang voor zichzelf en vond dat hij een lafaard was. Daarbij had hij een zeer schadelijk minderwaardigheidscomplex. Hij had een onbeheerst temperament en nogal ernstige sexproblemen. Toen hij zich ging realiseren hoeveel narigheid deze karaktertrekken hem bezorgden be-

gon hij zichzelf weloverdacht te veranderen en enige tijd voor zijn dood, op 78-jarige leeftijd, beschreef hij zichzelf als een „self remade man“.

Als iemand soms zoekt naar een goede leuze met verrassende mogelijkheden, hier is één van de beste. Eén van de grootste ambities die Gandhi koesterde was het bevrijden van zijn land. Maar hij voelde dat voordat hij zijn land van de Britse overheersing kon bevrijden, hij eerst zichzelf moest bevrijden van al die zwakheden die hem in hun greep hielden. Gandhi besloot ervoor te zorgen dat hij zichzelf onder volmaakte controle leerde houden, daar hij meer dan iets anders begeerde voor zijn land een waardevol instrument bij de onderhandelingen te zijn. Hoe hij daarin slaagde is ieder welbekend. Volgens de heer Fischer heeft de wereld sinds Socrates Gandhi's gelijke in doeltreffende zelfanalyse gepaard gaande aan absolute zelfbeheersing en kalmte niet gezien. Sommigen vonden dat hij de Christelijkste persoon op de hele wereld was en toch was hij geen Christen.

Gandhi geloofde in het zijn, niet slechts in het bezit of de schijn. Hij geloofde dat de kloof tussen de daad en de geloofsbelijdenis de wortel is van onnoemelijk veel kwaad in onze beschaving en dat het de grootste zwakheid is van kerken, staten, partijen en individuen. Gandhi vond dat het oneerlijk was om in iets te geloven, maar het dan niet in praktijk te brengen; dit maakte van instellingen en mensen gespleten persoonlijkheden. Hij geloofde dat de persoonlijkheid van ieder succesvol mens een goed en volledig geheel moest zijn, juist uitgebalanceerd en van hoge idealen vervuld. Gandhi handelde nooit lichtvaardig, hij twijfelde nooit en nooit strompelde hij naar succes. Hij vastte langdurig om zichzelf te leren beheersen. Als hij zijn trek in eten nog niet eens kon beheersen, hoe zou hij dan de moeilijker dingen in het leven zelf onder de duim kunnen krijgen, zo redeneerde hij. Hij zei: „Hoe zal ik anderen kunnen beheersen als ik mijzelf niet beheers.“ Geloven was bij Gandhi handelen. Uitvluchtjes bestonden niet voor hem en het redden van je gezicht was voor hem een onintelligente opvatting. Als hij tot de conclusie gekomen was dat iets goed was, dan volgde hij deze mening door dik en dun en iedere nuttige gedachte zette hij om in een daad. Gandhi realiseerde zich al vroeg in zijn leven dat onkreukbaarheid en mannelijkheid tot de belangrijkste gereedschappen van nationale en individuele macht behoren. Dit gaf hem een groot persoonlijk voordeel in zijn omgang met anderen. Hij zei: „Ik kan me geen groter verlies voor een mens indenken dan het verlies van zijn zelfrespect.“

Zelfs terwijl hij met Engeland vocht om de onafhankelijkheid van India, had Gandhi het voortdurend

respect en vertrouwen van de Britse leiders. Zijn leuzen waren „Eensgezindheid in tegenspoed“ en „Liefde, ondanks verschillen“. Gedurende de bittere jaren van de tweede wereldoorlog kwam er een tijd dat het lot van Engeland aan een zijden draadje hing. Toen kon Engeland nog niet één soldaat missen om te vechten voor de verdediging van India. Vele vooraanstaande Indiase leiders waren er vóór om nu, dat Engeland hulpeloos was, het Britse juk van zich af te schudden, maar Gandhi zei: „Nee, we zullen niet stelen, zelfs onze vrijheid niet.“ Gandhi zou ieder ogenblik zijn leven hebben willen geven voor de vrijheid van zijn land, maar hij wilde de vrijheid niet anders dan op eerbare wijze verwerven. Hij geloofde dat eerlijk onderhandelen en begrip boven dwang gingen bij zaken van nationaal belang. Hij bracht deze fundamentele beginselen altijd in praktijk, zelfs al had hij de kans om te doen wat hij wilde. Het grootste compliment dat wij deze man kunnen geven is te zeggen dat deze grote bezielende mens een ware persoonlijkheid was.

Bij wijze van tegenstelling zou ik willen opmerken dat er tegenwoordig vele mensen leven op de wereld die geen ogenblik zouden aarzelen om iedereen in de wereld tot slaaf te maken als ze maar dachten daar de kans toe te hebben. Het meeste van Gandhi's geweldige persoonlijkheid bleef echter ongebruikt. Hij zei: „We kunnen geen discipline leren door dwang.“ Hij nam nooit revanche. Zijn verstand vertelde hem dat als de gedragslijn „oog om oog“ tot het uiterste doorgevoerd werd, op het laatst iedereen blind zou zijn. Gandhi probeerde niet slim te zijn.

Eens verklaarde hij: „Ik heb in mijn leven nooit mijn toevlucht genomen tot een list.“ De mensen konden zijn gedachten en gevoelens haast net zo goed zien als zijn bijna naakte lichaam.

Gandhi's moeder had hem geleerd dat vlees eten verkeerd was daar het de vernietiging van een ander leven noodzakelijk maakte en daarom beloofde de jonge Gandhi zijn moeder plechtig, dat hij zijn hele leven vegetariër zou blijven. Vele jaren nadat zijn moeder gestorven was werd Gandhi ernstig ziek en men verwachtte niet dat hij in leven zou blijven. Zijn dokters trachtten hem over te halen om wat bouillon te drinken omdat dat zijn leven misschien zou redden, maar Gandhi zei: „Bepaalde dingen mogen we zelfs niet doen om in leven te blijven. Er is maar één weg voor mij open, sterven, maar nooit mijn belofte breken.“ Bedenkt u eens wat het voor de wereld zou betekenen als alle leiders van volkeren heden ten dage zo onkreukbaar waren. Dan kon men op het woord van iedereen vertrouwen. Dan zouden vertrouwen, bekwaamheid en onderling respect het fundament van iedere menselijke relatie en elke nationale handeling zijn. In deze onderdelen van persoonlijke grootheid blonk Gandhi uit. Iedereen begreep dat Gandhi absoluut eerlijk was, dat men hem kon vertrouwen en dat zijn beweegredenen zuiver waren. Wanneer Gandhi iets zei wist ieder dat dat ook precies was wat hij bedoelde. Miljoenen vertrouwden Gandhi, miljoenen gehoorzaamden hem, grote menigten rekenden zich tot zijn volgelingen, maar, vreemd genoeg, slechts enkelen trachtten te zijn zoals hij. Gandhi's grootheid lag daarin dat hij deed wat iedereen kan doen, maar niet doet.

Toen kwam die ongeluksdag, 30 januari 1948, 's middags 5.05 uur. Gandhi haastte zich naar de gebedsplaats van het dorp. Vooraan in de rij van de tot bidden verzamelde menigte zat een zekere Nathuran Godse, wiens hand in zijn zak een pistool omklemde. Toen de twee mannen elkaar bijna raakten, schoot Godse drie kogels in het lichaam van de Mahatma. Voordat Godse terechtgesteld werd, zei hij, dat hij geen wrok koesterde tegen Gandhi. Hij zei: „Voordat ik schoot, begroette ik hem en boog mij eerbiedig voor hem neer.“ In antwoord op Godse's diepe buiging legde Gandhi de handpalmen tegen elkaar, glimlachte en zegende hem. Op dat moment haalde Godse de trekker over en kwam Gandhi's sterfelijke leven tot een eind. Maar zelfs in het uur van zijn dood zegende deze kleine bruine man de mensen en deed hen goed. Enkele minuten na Gandhi's dood kwam de Eerste Minister, Nehroe, voor de radio en zei: „Het licht is uit ons leven weggegaan en overal is duisternis, want onze geliefde leider, de vader van onze natie, is niet meer.“

Uit dit ene voorbeeld kunnen we begrijpen, welke een grote macht er in een mensenleven opgebouwd kan worden als wij slechts deze grote door God geschonken hoedanigheden, waarmee ieder van ons is begiftigd, tot in de hoogste graad ontwikkelen.

Wij spreken vaak over de onsterfelijkheid van de ziel als voor ons, mensen, van het hoogste belang, maar zelfs dat zou betrekkelijk van geen betekenis zijn als daar ook niet was de onsterfelijkheid van de persoonlijkheid. Wij zouden niet graag op willen staan met een minderwaardig lichaam, maar hoe zouden wij dan op willen staan met een minderwaardige persoonlijkheid. Persoonlijkheid omvat zo ontzettend veel, dat we deze termen in onze gedachten en zelfs op God Zelf toepassen. Misschien is het weten dat God waarlijk een Persoon is wel de voorname bron voor de gedachte dat wij allen afzonderlijke persoonlijkheden zijn. Hij is onze eeuwige Vader. Hij is alwijs en alwetend en Zijn persoonlijkheid is tot de hoogste graad ontwikkeld. De motieven die de mens ertoe brengen om Zijn leiding en zegeningen te zoeken wijzen reeds op Zijn persoonlijkheid. Dat wil zeggen: het is niet zo maar iets, dat ons vergiffenis schenkt, ons liefheeft of werkt voor ons welzijn en geluk. Een groot schrijver over godsdiensten zei eens: „Er bestaat een neiging om te veronderstellen dat onze persoonlijke levens als regendruppels in elkander opgaan en teruggaan naar de eeuwige oceaan om daar verloren te gaan.“ Onder deze omstandigheden zou het leven zelf zijn betekenis grotendeels verliezen.

Wat is het een ontroerende gedachte dat ieder individu in de eeuwigheid zichzelf zal zijn, een persoonlijk, afzonderlijk, individueel wezen, dat zich bewust is van zichzelf, van anderen en van God. Iemand heeft eens gezegd dat de grote architect van het heelal geen trap gemaakt heeft die nergens toe leidt. Het is een feit dat het grootste deel van ons succes zowel hier als in het hiernamaals gebaseerd is op onze persoonlijkheid. Waarom zouden we er dan niet meer tijd aan besteden om deze gereed te maken voor de eeuwigheid? Persoonlijkheid is het instrument dat we gebruiken voor het verdienen van ons dagelijks brood en het is ook het instrument voor elk ander succes, het verwerven van onze eeuwige verhoging daarbij inbegrepen. Door een doelmatig gebruik van onze persoonlijkheid worden we als God. Het is ons grootste voorrecht, dat wij ons karakter kunnen opbouwen en baseren op de beginselen welke God Zelf voor ons welzijn geformuleerd heeft. Dat Hij ons dan moge helpen om deze voorrechten goed te gebruiken is mijn nederig gebed in Christus' naam. Amen.

PETRA

DOOR DOYLE L. GREEN hoofdredacteur van „The Improvement Era“

Verscholen in de woeste bergen van het uiterste zuidwesten van het Hasjemitische koninkrijk Jordanië, in het van ouds als Edom bekend staande land, liggen de overblijfselen van een stad, die nergens ter wereld haars gelijke heeft. Dit is het legendarische Petra, door een dichter eenmaal beschreven als „een rozerode stad, bijna net zo oud als de tijd zelf“.

De ruïnes van deze vermaarde stad, gelegen ten noorden van de grote Arabische woestijnroute die loopt tussen de uiterste zuidpunt van de Dode Zee en de Golf van Akaba, en tegenwoordig vrij gemakkelijk door reizigers te bereiken, worden thans door een jaarlijks toenemend aantal mense bezocht. Toch ligt Petra nog een heel eind uit de buurt van het platgetreden pad van de gewone toerist die het Heilige Land bezoekt (ca. 300 km. van Jeruzalem verwijderd) en voor een enigszins bevredigend bezoek aan deze plaats heeft men wel twee dagen nodig.

Steeds vaker wordt op de reisbureaus de vraag gesteld: „Moeten wij op onze reis naar Jordanië ook Petra aandoen?“ En vraagt men zich af of het wel de moeite loont en hier zoveel te genieten valt dat men er twee dagen kan zoekbrengen.

Eigenlijk was het grotendeels het vooruitzicht naar Petra te zullen gaan dat ons zo bekoorde, dat wij besloten het Heilige Land voor de derde maal nog eens een bezoek te brengen. Hoewel wij reeds geruime tijd het verlangen gekoesterd hadden om deze tocht naar het verleden eens mee te maken, hadden wij hiervan bij vorige gelegenheden moeten afzien, omdat de tijd die op het reisprogramma voor het bezichtigen van de verschillende bezienswaardigheden was uitgetrokken, dit niet toeliet.

Vanwaar al die belangstelling voor Petra? Daarvoor zijn verschillende redenen aan te voeren. Het is een stad

die volstrekt enig in haar soort is. Zoiets vindt men nergens anders ter wereld. De overblijfselen van enkele van deze massieve gevels of voorzijden van gebouwen, zoals deze in het uit rode zandsteen bestaande gebergte zijn uitgehouwen, zijn nog in uitstekende staat bewaard gebleven en ze zijn voldoende om ook de meest verwende reiziger versted te doen staan en zijn stoutste fantasieën te overtreffen. Er bevinden zich in dit gebergte meer dan 700 grotten die bezichtigd en verkend kunnen worden en hoewel de geleerden het er nog niet helemaal over eens zijn of sommige van deze vertrekken gediend hebben tot woonruimte of tot graftomben en tempels, is het boeiend zich in te denken dat hier sedert de dagen van Abraham mensen hebben geleefd.

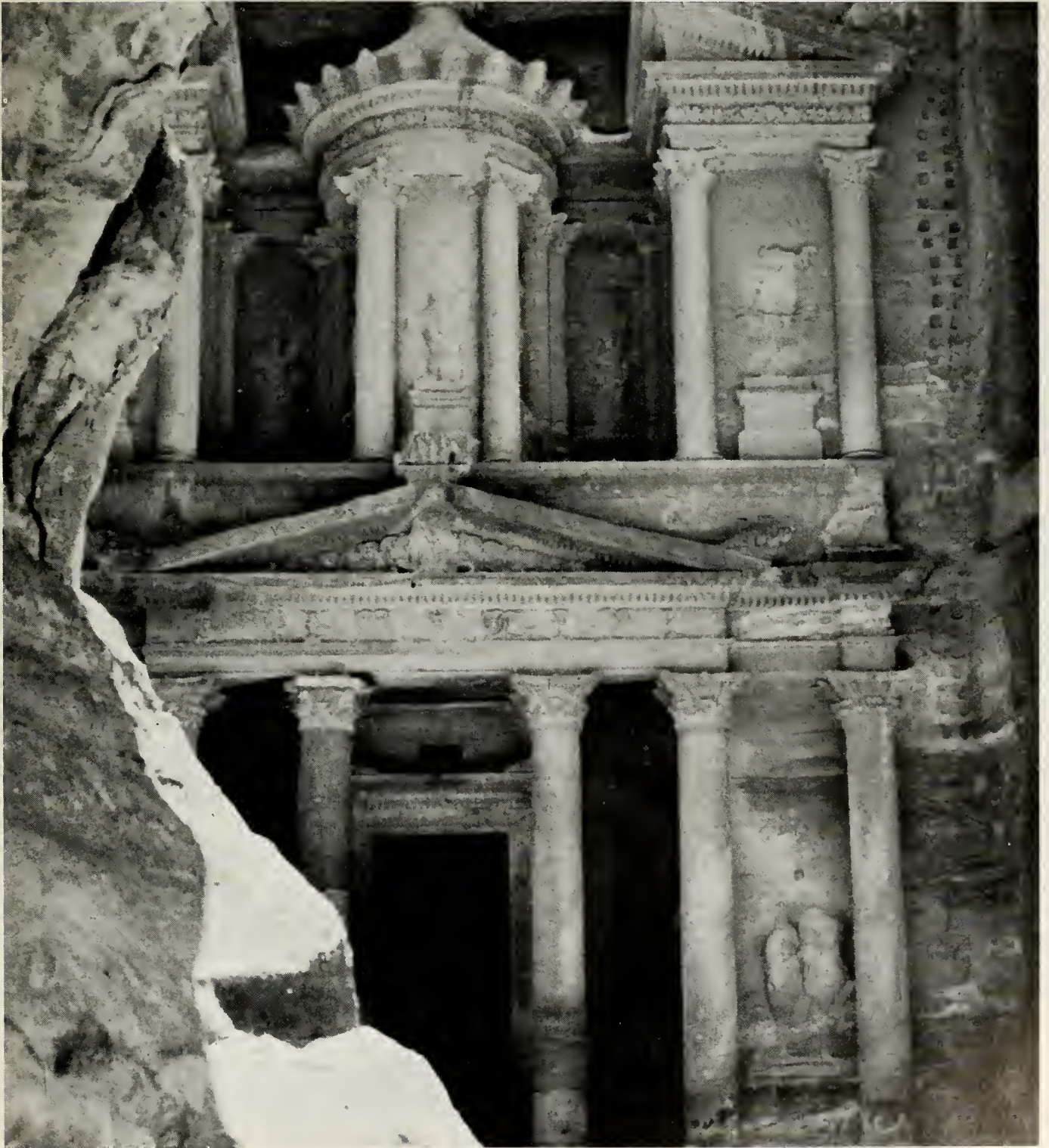
Een smalle, kronkelende bergengte, die bijna twee kilometer lang is, verschaft toegang tot de stad. Deze diepe kloof, die op enkele plaatsen slechts drie meter breed is, wordt ommuurd door steile rotsen, die tot een hoogte van ca. 60 à 90 meter ten hemel rijzen.

Nog veel belangwekkender dan de ongelofelijke wonderen van deze stad met haar ruïnes, oudheden, haar ongewoon entree en het natuurschoon van het omliggende landschap, is haar geschiedenis, die overvloedig van romantiek en intriges. Dit is een land, rijk aan bijbelse traditie en deze verlaten ruïnes zijn voor de wereld geworden tot een gedenkteken, waaraan de betekenis kan worden gehecht van het uiteindelijke lot dat de goddelozen wacht.

Het woord „petra“, dat „de rots“ beduidt, is een Griekse uitdrukking. In oudtestamentische tijden werd dit gebergte „Sela“ (of „Selah“) genoemd, wat de Hebreeuwse benaming is voor „de rots“. Het staat eveneens bekend als het gebergte van Seir of het gebergte Ezau.

Deze schitterende voorgevel in de nauwe bergkloof van Petra is ruim 27 m hoog en uitgehouwen in de massieve zandstenen rots. Dit staat bekend als al Khaznah of "de schatkamer van de Farao" en zoals algemeen wordt verondersteld is het een tempel geweest.

(De foto's werden door de auteur genomen.)

Eén van de grootste monumenten van Petra wordt soms het klooster of ed Deir genoemd. Het is ca. 45 m hoog (ongeveer net zo hoog als een gebouw van 15 verdiepingen).

Heden ten dage wordt de bergketen, in de schoot waarvan de stad Petra is gelegen, Shera genoemd. Dwars door dit gebergte heen loopt de Wadi Musa (het dal van Mozes). In de nabijheid hiervan bevindt zich de Ain Musa (de bron van Mozes) en de berg Hor, waarvan de traditie wil dat het dezelfde berg Hor was, waarop Aäron stierf.

De eerste inwoners van Petra die ons uit de geschiedenis bekend zijn, waren de Horieten, tijdgenoten van Abraham, waarvan sprake is in het 14e hoofdstuk van Genesis. Het bijbels verslag maakt hier melding van legers, die „de Horieten op hun gebergte Seir“ versloegen. (Genesis 14 : 6.) Het 36e hoofdstuk van Genesis vermeldt „de zonen van Seir, den Horiet, inwoners van dat land.“ (Genesis 36 : 20.)

Enige tijd nadat Jakob uit Haran naar Kanaän was teruggekeerd met zijn huisgezin en verdere bezittingen, bewoonden hij en Ezau in vrede samen dit land, maar de tijd kwam, dat „hun have te veel was om samen te wonen en het land hunner vreemdelingschappen zu niet kon dragen vanwege hun vee.“ (Genesis 36 : 7.) Daarom nam Ezau zijn drie Kanaänitische vrouwen met hun zoons en dochters, zijn dienstknechten en zijn kudden en trok naar het zuiden. „Derhalve woonde Ezau op het gebergte Seir. Ezau is Edom.“ (Genesis 36 : 8.)

Ten tijde van Mozes treedt deze landstreek en zijn bevolking opnieuw op de voorgrond. De veertig jaren van omzwerving door de woestijn waren bijna voorbij. Op hun tocht naar het noorden langs de koninklijke weg die ten

oosten van de Dode Zee voert, moesten de kinderen Israëls door het land Edom heen trekken om het beloofde land te kunnen betreden vanaf de oostzijde, over de rivier de Jordaan. Mozes besloot dus om verlot te vragen, door dat land te mogen trekken. Wij lezen hierover in Numeri 20 : 14–17:

„Daarna zond Mozes boden uit Kades tot den koning van Edom, welke zeiden: Alzo zegt uw broeder Israël: Gij weet al de moeite, die ons ontmoet is; dat onze vaders naar Egypte afgetogen zijn, en wij in Egypte vele dagen gewoond hebben en dat de Egyptenaars aan ons en onze vaders kwaad gedaan hebben. Toen riepen wij tot den Heere, en Hij hoorde onze stem, en Hij zond een engel, en Hij leidde ons uit Egypte; en ziet, wij zijn te Kades, een stad aan het uiterste uwer landpale. Laat ons toch door uw land trekken; wij zullen de koninklijke weg gaan, wij zullen niet afwijken ter rechter- noch ter linkerhand, totdat wij door uw landpalen getrokken zijn.“ (Numeri 20 : 14–17.)

Het is zeer belangwekkend en ook enigszins ironisch, dat de nakomelingen van Jakob (Israël) hier in omstandigheden kwamen te verkeren, die hen noodzaakten de nakomelingen van Ezau een gunst af te smeken. Het antwoord van hun „broeders“, die best wisten hoe slecht zij eraan toe waren geweest, moet voor Mozes en de Israëlieten wel heel ontmoedigend zijn geweest: (Zie Numeri 20 : 18–20.)

„Doch Edom zeide tot hem: Gij zult door mij niet trekken, opdat ik niet misschien met het zwaard uitga u tegemoet! Toen zeiden de kinderen Israëls tot hem: Wij zullen door de gebaande weg optrekken, en indien wij van uw water drinken, ik en mijn vee, zo zal ik deszelfs prijs daarvoor geven; ik zal alleenlijk, zonder iets anders, te voet doortrekken. Doch hij zeide: Gij zult niet doortrekken! En Edom is hem tegemoet uitgetrokken, met een zwaar volk en met een sterke hand.“

Toen hun doortocht door Edom dus werd geweigerd, gingen de kinderen Israëls naar de berg Hor, die in de nabijheid was gelegen en daar vond een zeer veelbetekenende gebeurtenis plaats. De Here zeide tot Mozes: „Neem Aäron en Eleázar, zijn zoon, en doe hen opklimmen tot den berg Hor. En trek Aäron zijn klederen uit, en trek ze Eleázar, zijn zoon aan; want Aäron zal verzameld worden en daar sterven. Mozes nu deed, gelijk als de Heere geboden had; want zij klommen tot op den berg Hor, voor de ogen der ganse vergadering. En Mozes trok Aäron zijn klederen uit, en hij trok ze zijn zoon Eleázar aan; en Aäron stierf aldaar, op de hoogte diens bergs. Toen kwamen Mozes en Eleázar van die berg af. Toen de ganse vergadering zag, dat Aäron overleden was, zo beweenden zij Aäron dertig dagen, het ganse huis van Israël.“ (Numeri 20 : 25–29.)

Hierna verliet het grote gezelschap der kinderen Israëls de berg Hor „op den weg der Schelfzee, dat zij om het land der Edomieten heentogen; doch de ziel des volks werd verdrietig op dezen weg.“ (Numeri 21 : 4.)

Doch de Here wilde de Edomieten niet toestaan Zijn plannen in duigen te doen vallen. Hij verzachtte hun hart en gebod Zijn volk Israël:

„Gij zult doortrekken aan de landpale uwer broederen, de kinderen van Ezau, die in Seir wonen; zij zullen wel voor u vrezen; maar gij zult u zeer wachten. Mengt u niet met hen; want Ik zal u van hun land niet geven, ook niet tot de betreding van een voetzool; want ik heb Ezau het gebergte Seir ter erfenis gegeven. Spijze zult gij voor geld van hen kopen, dat gij etet; en ook zult gij water voor geld van hen kopen, dat gij drinket. Want de Heere, uw God, heeft u gezegend in al het werk uwer hand; Hij kent uw wandelen door deze zo grote woestijn; deze veertig jaren is de Heere uw God met u geweest; geen ding heeft u ontbroken.” (Deuteronomium 2: 4–7.)

Zo geschiedde het dat de kinderen Israëls „doortrokken van onze broederen, de kinderen van Ezau, die in Seir woonden, van de weg des vlakken velds, van Elath, en van Ezeon-Geber, zo keerden wij ons en doortogen den weg der woestijn van Moab.” (Deuteronomium 2: 8.)

Nadat het volk zich onder Jozua in het „beloofde land” had gevestigd, woonde de Israëlieten en de Edomieten vele jaren als burens naast elkaar, maar hoewel ze „broeders” waren, lieten ze zich niet als goede burens kennen en waren ze dikwijls met elkaar in oorlog.

Uit het 14e hoofdstuk van 2 Koningen blijkt dat Amázia, die toen koning over Juda was, ten strijde trok tegen het volk van Edom en „Sela innam met krijg.” Hiervan wordt ook melding gemaakt in het 25e hoofdstuk van 2 Kronieken, waar staat dat Amázia „van de kinderen van Seir tien duizend sloeg.” Bovendien „vingen de kinderen van Juda tien duizend levend, en brachten ze op de hoogte der steenrots, en stieten hen van de spits der steenrots af, zodat zij allen barstten.” (2 Kron. 25: 11 en 12.)

Ondanks deze grote overwinning, werd dit Edomitische avontuur Amázia's ondergang, omdat hij „de goden der kinderen van Seir medegebracht had en hij die zich tot goden stelde en zich voor die nederboog en hun reukoffer bracht.” (2 Kronieken 25: 14.) Hierom werd hij door zijn eigen volk verslagen en gedood.

Er is uit dit tijdperk niet veel bekend over de Edomieten, behalve dat ze berucht werden wegens hun goddeloosheid, zozeer zelfs, dat het woord „Edom” op zichzelf reeds synoniem werd met zonde en liederlijkheid. Een aantal profeten heeft een afkeurend oordeel uitgesproken over de Edomieten en door middel van twee van zijn dienstknechten heeft de Here voorzeggd, dat dit volk met vernietiging bedreigd werd wegens zijn uitermate grote goddeloosheid.

Obadja wordt vaak de profeet van Edoms ondergang genoemd. Hij vermeldt:

„Alzo zegt de Heere Heere van Edom: Wij hebben een gerucht gehoord van den Heere en er is een gezant gezonden onder de heidenen: Staat op, en laat ons opstaan tegen hen ten strijde. Ziet, Ik heb u klein gemaakt onder de heidenen, gij zijt zeer veracht. De trotsheid uws harten heeft u bedrogen; hij, die daar woont in de kloven der steenrotsen, in zijn hoge woning, die in zijn hart zegt: wie zou mij ter aarde nederstoten? Al verhieft gij u gelijk de arend, en al steldet gij uw nest tussen de sterren, zo zal Ik u van daar nederstoten, spreekt de Heere.” (Obadja 1–4.)

In oude tijden reden Romeinse legioenen langs deze weg, die met reusachtige stenen is geplaveid. In de rotsen op de achtergrond kan men enkele van de 700 grotten zien welke in deze streek worden aangetroffen.

De Edomieten werden dus verdelgd en uit hun bergvesting verdreven.

Het is belangwekkend dat deze nakomelingen van Ezau in het gebergte Seir plaats hebben gemaakt voor hun verwanten, de Nabateëen, een Arabische volksstam die via Hagar en haar zoon Israël eveneens tot de nakomelingen van Abraham behoorden. Hoewel de geschiedenis van de Nabateëen volgens enkele historici aldaar reeds in 547 v. Chr. een aanvang heeft genomen, kan deze met enige zekerheid worden nagegaan tot het jaar 312 v. Chr., toen dit volk zich vrij stevig had genesteld in de bergen rondom Petra. Hun schier onneembaar bolwerk was ideaal van ligging aan de handelswegen tussen Egypte en het westen, Arabië in het zuiden en Palestina, Syrië en de naburige koninkrijken in het noorden. Dit was de tijd toen de grote karavanes met hun kamelen, die „schepen der woestijn”, zich druk bezighielden met het vervoer van wierook, specerijen en andere kostbaarheden en de Nabateëen, die hun versterkte stad in- en uitstroonden, rijk en machtig werden van het plunderen der karavanes. Later eisten zij van allen die door deze streek wensten te trekken tol, als waarborg voor een veilige doortocht. Vanuit Egypte en Syrië werden legers uitgezonden om te trachten hen te vernietigen, maar zij konden niet tot Petra, de „vaste burcht” in het gebergte doordringen.

Omstreeks het jaar 106 n. Chr. ontdekten de onverschrokken Romeinen evenwel een andere toegangsweg tot Petra, bestormden de vesting en namen haar in; zij

Er komen thans jaarlijks enige toeristen naar de vallei van Petra, die volkomen is ingesloten door ontoegankelijke bergen.

versloegen de Nabateeën en maakten Petra tot een Romeins wingewest. De Romeinen ontwierpen een nieuw bouwplan voor deze stad, zoals zij dit met zovele door hen veroverde steden hebben gedaan en ook nu nog worden de bewijzen daarvan aangetroffen in de vorm van de Romeinse heirweg, de triomfboog, Romeinse pilaren en verschillende andere bouwwerken. Naderhand werd Petra een Christelijke stad en in de vijfde eeuw van onze jaartelling bestond er een bisdom Petra. In de zevende eeuw kwamen de Arabieren er wederom aan de macht en werd de heerschappij gevoerd door de Islam. Vervolgens veroverden de kruisvaarders de stad en thans kan men er nog de ruïnes bezichtigen van een kasteel dat door hen werd gebouwd.

Niemand schijnt eigenlijk te weten waarom Petra vervolgens nagenoeg werd verlaten en aan de vergetelheid prijsgegeven, maar na de kruistochten schijnt de westerse wereld eeuwenlang niet eens meer te weten waar Petra ligt. Van omstreeks 1200 tot 1812, toen de stad door een jonge Zwitserse ontdekkingsreiziger werd herontdekt, heeft Petra voor de westerse mens als weinig meer dan een legende bestaan.

In 1812 maakte deze ontdekkingsreiziger, Johann Ludwig Burckhardt, de gewaagde tocht van Damascus naar Cairo via de zuidpunt van de Dode Zee. Onderweg begonnen zijn gids en andere leden van de expeditie zich zo nu en dan uitlatingen te laten ontvallen over bepaalde fabelachtige ruïnes die in het gebergte verscholen lagen. Langs een omweg wist Burckhardt zijn gids ertoe te bewegen hem naar dat gebied te brengen en toen werd de stad, die ongeveer 600 jaar lang iets legendarisch was geweest, opnieuw werkelijkheid.

De Ain Musa (bron van Mozes) is een mooie, heldere waterstroom, die uit een rotsspleet tevoorschijn komt. Volgens de overlevering is dit de plaats, waar Mozes met zijn staf op de rots sloeg, waarna het water eruit gutste.

Gedurende de Eerste Wereldoorlog werd er nog een interessant hoofdstuk in de lange geschiedenis van Petra geschreven door T. E. Lawrence, in de volksmond Lawrence van Arabië geheten. Met een betrekkelijk klein contingent Arabieren bezette hij Petra en verdedigde het met succes tegen een leger van zeventuizend Turken. Met gebruikmaking van dezelfde tactiek die de Nabateeën en wellicht ook de Edomieten zo lang geleden hadden toegepast, wachtte Lawrence totdat de Turken zich in de smalle kloof hadden samengepakt en toen gingen zijn Bedoeïentroepen tot de aanval over, waarbij de uitgang werd afgegrensd en ze vanaf de klippen daarboven stenen naar beneden wierpen. Lawrence schreef dit over Petra aan een vriend: „... Je zult nooit te weten kunnen komen hoe het hier is in Petra voordat je hier naar toe komt... Wees er maar rustig van verzekerd dat je er geen flauw idee van hebt hoe mooi het ergens kan zijn, zolang je het niet met eigen ogen hebt gezien.“ *)

In het afgelopen jaar is er een smalle, verharde weg klaar gekomen vanaf de stad Maan naar een punt dat vrijwel aan het begin is gelegen van de siq (kloof) die naar Petra leidt en reizigers kunnen deze tocht nu vrij gemakkelijk en met weinig of geen gevaar maken. In Petra zelf zijn redelijke eet- en slaapgelegenheden en aan de verlangens van de meest veeleisende toerist kan worden voldaan door een luxueus nieuw logement, air-conditioned en wel, gelegen in de nabijheid van de rotskloof.

*) The Letters of T. E. Lawrence, uitgiva av David Garnell (New York: Doubleday Doran & Co., Inc., 1924), brev 69.

Staan­de op de rand van de gewel­dige urn, die de tempel van ed Deir be­kroont, be­stude­ren en­kele le­den van een groep deel­ne­mers aan een door de Brigham Young Uni­ver­si­teit geor­ga­ni­seer­de tocht naar de bij­belse lan­den de ruige ber­gen ten westen van Petra. De uiterst rechts zichtbare Berg heet de berg Hor. Op de top daarvan heeft Mozes Aäron zijn priestergewaad uitgetrokken, alvorens deze stierf, en heeft ze vervolgens Eleazar, de zoon van Aäron, aangetrokken.

Ons eigen reisgezelschap, bestaande uit dertien deelnemers aan een door de Brigham Young Universiteit georganiseerde tocht naar de bijbelse landen, verliet Jeruzalem in de vroege ochtenduren. We reden langs de weg van Jeruzalem naar Jericho het Jordandal in, staken de rivier over en nadat wij de ruige bergen van het over-Jordaanse hadden bestegen, zetten wij koers naar het zuiden, door het land dat van ouds als Moab bekend staat. In grote lijnen volgden we de route van de koninklijke weg, waarlangs Mozes zo lang geleden de kinderen Israëls had geleid. Bij het zien van de uitgestrekte korenvelden op de brede, vruchtbare vlakten, meenden we nu wel iets beter te kunnen begrijpen hoe misoogsten in het gebergte van Judea aan de overzijde van de Dode Zee in het westen niet noodzakelijkerwijs eveneens in Moab hadden hoeven voorkomen. Wij kregen hierdoor het gevoel alsof Ruth en Naomi ons iets nader waren komen te staan.

In de grote woestijnen van het oude Edom (of Idumea) gekomen, zagen we honderden kamelen, sommige in schilderachtige karavanen, beladen met vrachten die zij voor de Bedoeïnen vervoerden. In Maan keerden wij westwaarts op de nieuwe weg en waren spoedig bij de Ain Musa, een koele, heldere waterstroom die aan een rots ontspringt, hetgeen volgens de overlevering de plaats is, waar Mozes met zijn staf op de rots heeft geslagen, waarna het water eruit gutste. Onze weg vervolgend door de Wadi Musa, kwamen wij spoedig aan de ingang van de siq. Hier huurden we onze paarden voor de 45 minuten durende rit naar het hart van de geheimzinnige vallei en de plaatsen waar de bijkans ongelofelijk mooie voorgevels van tempels en graftomben te bezichtigen waren.

Schrijvers hebben gezegd dat wat men ook van Petra verwacht, hoeveel men er ook over gelezen mag hebben of hoeveel men ervan meent te weten, men er toch altijd méér zal aantreffen dan men verwachtte. Bij ons was dat letterlijk zo. De siq is zo smal, dat het op sommige plaatsen lijkt alsof de rotswanden elkaar daarboven raken. De eerste aanblik van de prachtige gevel die bekend staat als al Khaznah (of Khaznet Far'on) met zijn rozerode kolommen en standbeelden is een onvergetelijke belevenis. In deze nauwe rotsspleet beschermd tegen de elementen, is dit beeldhouwwerk uitstekend geconserveerd gebleven. Dit gebouw wordt „De schatkamer van de Farao's" genoemd, omdat deze grote stenen urn volgens de legende grote schatten moet bevatten. Waar de rotskloof in het dal uitmondt, staat men versteld van de fantastische kleurenweelde der klippen, het grote aantal grotten en gevels die in de rotsen zijn uitgehouwen en de vele liefelijke oleanderbosjes.

Vanaf de top van een bergkam ten westen van het hooggelegen dal van al Diar heeft men het uitzicht op de in blauwe nevelen gehulde Golf van Akaba en op de koperbergen waar zich de mijnen van koning Salomo bevonden. Men ziet van daar de verlaten woestijnen, waardoor de kinderen Israëls hun moeizame tocht hebben volbracht. Ook ziet men er de naargeestige, woeste en fantastisch grillig-gevormde bergtoppen, één waarvan de Sinaï zou kunnen zijn, waar de Here de Tien Geboden gegeven heeft, of de berg Hor, waar Aäron is gestorven. Er zijn in Petra dozijnen fascinerende bezienswaardigheden. In die bergen en rotskamers ligt de geschiedenis van duizenden jaren opgesloten, maar wat nog belangrijker is dan dit alles — of misschien is het er een uitvloeisel van — als men begrip heeft voor de geschiedenis van Edom, ziet men hier in, hoe uitermate en volkomen bedrogen men uitkomt, als men zijn hart alleen op de dingen der wereld zet en van hoeveel wijsheid het getuigt als men luistert naar de woorden des Heren en deze nakomt en als men zoekt naar hetgeen van blijvende waarde is en deze werkelijke waarden boven al het andere stelt.

Wij lazten dat er ook mensen geweest zijn, die teleurgesteld waren over hun bezoek aan Petra. Zij vonden het een deprimerende en onheilspellende plaats. De dertien Heiligen der Laatste Dagen echter, die deze reis in de zomer van 1966 ondernomen hebben, waren het er allen over eens, dat zij daar twee van de interessantste, profijtelijkste en gedenkwaardigste dagen van hun leven hebben doorgebracht.

Een Zendingsmoeder vertelt hoe gezegend men is als men verstandige ouders heeft en zo goed mogelijk gebruikt maakt van . . .

De jaren van wachten en leren

DOOR HELEN GRANT BARTON

Naar mijn mening had mijn moeder een ondankbare taak te vervullen. Moeders moeten immers vanzelfsprekend stoppen en strijken, brood bakken, mooie jurken naaien, armen verbinden, het huis schoonhouden en ook nog aardig zijn, nietwaar? Ik kan me maar heel weinig moeders voorstellen die deze dingen niet hebben gedaan, maar mijn moeder ging nog een stapje verder bij het vervullen van haar plichten. Zij wilde dat wij meer dan het gewone, alledaagse zouden bereiken.

Ik werd op een boerderij opgevoed, waar werd verwacht dat iedereen bepaalde karweitjes op zich nam en waar we het moesten hebben van dingen als het afsnoeien van uien en het opsteken van hooi. Maar moeder keek verder dan het noodzakelijke werk. Vader en moeder wilden, dat hun vijf meisjes en twee jongens (en nog een jongen die jaren lang bij ons inwoonde) de Here zouden liefhebben door te leven overeenkomstig Zijn leer en iets van zichzelf te geven in woord en daad en ook in de muziek. Wij hadden het niet gemakkelijk, maar

hiervoor ben ik God dankbaar, omdat ik plezier kreeg in bonen afhalen op een keukentafel, het tweestemmig samen zingen onder de afwas en blij kon zijn als ik zag hoe glanzend en helder de keukenvloer eruit zag als ik die had geschrobd en geboend en ernaar leerde streven me zo goed mogelijk van iedere taak te kwijten.

Mijn Hongaarse viool

Wij kinderen studeerden allemaal een beetje piano alvorens les te nemen op een ander instrument. Hoe heeft mijn moeder kunnen weten hoezeer ik deze muzikale opleiding in mijn latere leven nog nodig zou hebben? Op zekere dag legden mijn vader en moeder een mooie Hongaarse viool in mijn schoot en zeiden: „Die is voor jou.“ Ik heb twee jaar op het land moeten werken om dat instrument te kunnen betalen, en wat ben ik mijn ouders dankbaar, dat ze me in de gelegenheid hebben gesteld dit te doen, omdat ik daardoor mijn instrument des te beter wist te waarderen! Tante Susie Grant Mann was jarenlang mijn vioollerares en daarna zette Professor

Lawrence Sardoni mijn opleiding voort. Er werd van mij verwacht dat ik dagelijks een uur studeerde. Iedere dag sribbelde ik tegen, maar toch oefende ik me weer van dag tot dag, zij het na veel aansporing van mijn moeder. In het begin moest ik in de badkamer studeren (ik denk, dat het een beetje teveel van mijn familieleden gevergd was, dat gepiep te moeten aanhoren), maar dit deerde mij niet, omdat ik daar kon experimenteren met de mooie tonen die opklonken als ze weerkaatsten tegen het waterreservoir. Ik oefende de toonladders niet zoveel als ik wel had moeten doen, omdat ik meer van de mooie melodieën hield, maar omdat ik dus die toonladders verwaarloosde, zijn sommige prachtige melodieën die ik nu wil spelen voor mij moeilijker om te leren. Wat ben ik toch dom geweest om die jaren van wachten en leren niet ten volle te benutten!

Goede manieren leren onder het matjes vlechten

Moeder is altijd een ingetogen vrouw geweest en op en top een dame. Ze bepeekte haar gezin niet alleen, maar voegde ook de daad bij het woord en dat ten behoeve van vele anderen. Ze heeft 25 jaar tempelwerk gedaan; ze had zitting in het OOV-bestuur van de ring en ik vond dat ze de mooiste stem van de wereld had. Eén of tweemaal heeft ze me een obligaat op de viool laten spelen als begeleiding wanneer ze tijdens kerkdiensten een solo zong. Mijn lievelingslied was: „Ik houd van een klein huisje, dat mensen bouwt voor God.“

Moeder leerde mijn zusjes en mij alle goede manieren, terwijl wij matjes zaten te vlechten op het grasperk vóór onze woning. Dan las ze ons voor uit boeken. Ze zei dat we alles konden doen wat we wilden als we maar één dag tegelijk wilden nemen en die dag dan zo indeelden, dat we het iets beter konden doen dan gisteren.

Het heugt me niet dat ik ooit van een afspraakje ben thuis gekomen zonder mijn moeder aan te treffen die was opgebleven om op me te wachten, terwijl ze de tijd benutte om een handwerkje te doen. Ik had dan raad en leiding nodig en dat voelde zij aan.

Ik was verlegen en mijn vader leerde me hoe ik een toespraak moest houden. Ik geloof dat ik hem liever een Zondagsschoolles hoorde brengen dan iemand anders die ik ooit heb gekend. Hij gaf 45 jaar lang les in de ouderenklas en dat waren geen levenloze lessen. Hij bracht ze op een actuele wijze en toonde aan, hoe wij de leringen uit de Bijbel en het Boek van Mormon in ons eigen leven konden toepassen.

Ik hield graag 2½-minuut-toespraakjes in de Zondagsschool, omdat mijn vader er iets prettigs van wist te maken. Ieder jaar kreeg ik een boek omdat ik zo trouw de Zondagsschool had bezocht, zelfs toen ik nog heel klein was. Mijn huisgenoten gingen allemaal naar de Zondagsschool en ze verwachtten van mij dat ik er ook naar toe ging. Deze gewoonte heeft zich ook in mijn eigen gezin voortgezet.

Ik was organiste op het Jeugdwerk en ik vond het fijn om met die ouderwetse voetpedalen de noten één voor één uit het orgel te pompen. Ik

speelde viool in een strijkorkestje dat wij in de Zondagsschool hadden en hier heb ik mijn man leren kennen, die ook viool speelt. Zowel President Barton als ik zijn er heilig van overtuigd, dat jonge mensen reeds vroeg in de wacht- en leertijd van hun leven hun talenten tot ontwikkeling moeten brengen. In ons eigen gezin hebben wel altijd echt plezier gehad van ons eigen strijkje. Catherine, Grant, Ann, Ray III, Bruce en Helen Gay bespelen allemaal een of ander instrument. We zijn nog lang geen beroepsmusici, maar we spelen wat graag in de Kerk en op gezinsavonden thuis. Catherine is de toneelspeelster onder onze dochters en Ann is ons zangvogeltje. Na haar zesmaandelijks tournee met de groep studenten van de Brigham Young Universiteit in „Curtain-time U.S.A.“ is Ann als zendelinge bij ons gebleven in de Zuid-west-Britse Zending. Ze heeft ook kunnen zingen met ons Mormoonse Zendingskoor, dat verschillende platen heeft laten opnemen. President Barton is van mening, dat muziek en sport een paar geweldige hulpmiddelen zijn om het Herstelde Evangelie van Jezus Christus hier in Engeland te verbreiden. Er zijn al twee platen gemaakt van ons 300-stemmig koor van Engelse heiligen, waarvan één met het orkest van Stanley Black in Londen.

President Barton en ik moeten wekelijks verschillende toespraken houden op zendelingenvergaderingen, in gemeentebijeenkomsten, districtsconferenties, op huisvergaderingen voor onderzoekers en buitenkerkelijke groeperingen. Wij weten dat onze 2½-minuut-toespraakjes en onze vroegere roepingen in de Kerk ons

hebben geholpen dit te kunnen volbrengen. Ik ben ook dank verschuldigd aan mijn ervaring opgedaan in het algemeen bestuur van de OOV, waardoor ik op dit alles ben voorbereid, want voordat ik werd geroepen om zitting te nemen in het hoofdbestuur voelde ik me nog maar heel weinig op mijn gemak als ik een sprekebeurt moest vervullen. Op zekere dag heb ik toen tot mezelf gezegd: „Dit is een heel egoïstisch standpunt. Je denkt er niet eens aan wat die anderen nodig hebben.“ Toen ik begon te overdenken waaraan in een bepaalde bijeenkomst behoefte bestond, bemerkte ik dat ik steeds minder begon na te denken over mijn uiterlijk en mijn bewegingen. Ik zal nooit de eerste opdracht vergeten, die ik moest vervullen samen met een lid van de algemene autoriteiten. Ouderling Alma Sonne, Assistent van de Raad der Twaalven, fluisterde me toe: „Nu zult u moeten bewijzen dat u bijna net zo goed bent als uw moeder!“ Hij had gelijk, ik ben dank zij moeders uitstekende opvoeding althans voor een deel tegen mijn taak opgewassen gebleken.

President Barton en ik zijn allebei dankbaar dat wij ouders hebben gehad die hebben kunnen voorzien wat wij later nodig zouden hebben toen wij nog kinderen waren. Tot de jeugd van de Kerk zouden wij willen zeggen: „Maak een zo goed mogelijk gebruik van de jaren waarin jullie moeten wachten en leren, want jullie zijn de leiders van morgen.“

Helen Grant Barton is sedert 1 februari 1965 overzienster van de hulporganisaties in de Zuid-west-Britse Zending. Haar echtgenoot, Ray H. Barton Jr. is Zendingspresident.

Toespraak gehouden door President Joseph Fielding Smith, lid van het Eerste Presidentschap, op de algemene vergadering van de jaarlijkse algemene conferentie van de Zusters Hulpvereniging, op 28 november 1966.

Mijn geliefde zusters, het is een voorrecht voor mij om op deze conferentie tot u te mogen spreken en ik ben President McKay dankbaar dat ik hem op deze vergadering mag vertegenwoordigen. Het is werkelijk een wonderbaarlijk idee te bedenken dat u, zusters, van alle delen van de wereld hierheen bent gekomen om deze conferentie bij te wonen. Ik verheug me met u over uw geloof en uw oprechtheid en ik wil u zeggen dat wij voortdurend voor u bidden. U doet enorm goed werk en de Profeet werd inderdaad door de Heilige Geest geïnspireerd toen hij een organisatie als de ZHV aan de Kerk heeft toegevoegd. Het is een grote taak die u moet verrichten en u moet ervan overtuigd zijn dat het werk dat u verricht zeer op prijs wordt gesteld door de broeders van de autoriteiten van de Kerk.

De Bijbel mag in geen huis in welk deel van de wereld ook maar, ontbreken. Het Boek van Mormon mag in geen enkel huis ontbreken. Ik spreek hier over de huizen van Heiligen der Laatste Dagen. Ook de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde mogen in geen woning ontbreken. Leg ze niet op een boekenplank of in de kast, maar leg ze ergens geopend

neer, waar iedereen er bij kan, zodat de leden van het gezin er iets aan hebben, kunnen gaan zitten lezen en de principes van het Evangelie voor zichzelf kunnen bestuderen.

Ik ben ervan overtuigd dat vele Heiligen der Laatste Dagen — zowel onze zusters als onze broeders — voor de Here onder veroordeling staan omdat Hij ons zoveel gegeven heeft met betrekking tot onze tegenwoordige noden en onze redding, en toch, als ik het goed begrijp, studeert het merendeel van ons niet in de boeken, we gaan de zaken niet onderzoeken, daarom zijn we in gevaar — in gevaar om op een dwaalspoor geleid te worden.

Wij moeten de waarheid leven, dat betekent, de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus. Dat moet het belangrijkste van alles in de wereld zijn, en waarom niet? Deze woorden hier zijn zo prachtig: „Zij zijn begeerlijker dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honing en honingzeem.“ (Psalm 19: 11.)

Hoevelen van ons denken er zo over? Zijn ze voor ons zo zoet? Zusters, als dit niet zo is, zijn we hier alleen zelf verantwoordelijk voor.

Ik zal u de volgende vraag stellen en u kunt hem dan voor uzelf beantwoorden. Wie moet een beter begrip van de elementaire beginselen van het Evangelie hebben dan de moeder van een gezin? Ik zou niet weten wie. Waarom? Omdat zij — als zijten minste haar plicht doet zoals dat behoort — meer dan de vader met haar kleine kinderen optrekt, en zij komen met allerlei vragen naar haar toe. Zekomen bij haar op schoot zitten en daarom juist moet zij ze onderwijzen. Zij kan dit ook veel beter doen dan de vader, maar ik onthef de vader hierdoor niet van zijn taak. Het is net zo goed zijn verantwoordelijkheid er op toe te zien dat de kinderen grootgebracht worden in licht en waarheid, zoals de Here heeft gezegd. De Here heeft ons deze verantwoordelijkheid gegeven. Hij heeft dit heel duidelijk gesteld, en Hij heeft ons ook een waarschuwing gegeven, dat de vaders en moeders van de kinderen ter verantwoording geroepen zullen worden als hun kinderen het verkeerde pad op gaan, als zij deze verantwoordelijkheden hebben verwaarloosd.

Ik heb hierover al iets gezegd tijdens de conferentie van de Zusters Hulpvereniging in 1962, maar het kan geen kwaad om hiervan nog eens iets te herhalen. Onderwijst uw kinderen. Nù, goede moeders, moet u uw kinderen deugd en reinheid leren en vanaf hun vroege jeugd moet hun dit geleerd worden. En ze moeten opmerkzaam gemaakt worden op de valkuilen en gevaren, die in de wereld zo veelvuldig voorkomen. We leven in een verdorven wereld. Als u de krant opslaat, kunt u het onmiddellijk ontdekken en het betreft hier nog maar een klein gedeelte van wat gebeurt. Verdorvenheid gaat steeds meer op de voorgrond treden. Een van mijn broeders, die wist wat hij zei, heeft eens enkele jaren geleden gezegd: „De reinheid is dood.“ Ik hoop dat dit niet het geval is met deugd.

De tendens van deze tijd is naar het kwade. Ik vind dat erg spijtig en ik weet dat mijn broeders er ook zo over denken, dat de tendens in de wereld door de Heiligen der Laatste Dagen, voor zover dit vrouwen betreft,

ten minste in de manier van kleden wordt geïmiteerd.

Is het voor u, moeder, wanneer u thuis bent, een gewoonte om wanneer het warm weer is, uw kinderen met weinig kleren rond te laten lopen, bijna naakt, of zo ongeveer? Ze groeien dan op deze manier op, dat wil zeggen, ze denken dat er niets kwaads in steekt om je lichaam op deze manier tentoon te stellen. Waarom heeft de Heer anders Adam en Eva kleding gegeven? Om zich te kleden, want de Heer houdt niet van naaktheid. En ik ben van mening dat de Heiligen der Laatste Dagen niet de mode en de onbeschaamdheid van de wereld moeten navolgen. Wij zijn het volk van de Heer.

Hij verwacht dat wij een rein leven leiden, een deugdelijk leven, onze gedachten zuiver houden en onze geest helder, en dat we getrouw zijn in het gehoorzamen van al de andere geboden. Waarom zouden we het voorbeeld van de wereld volgen, waarom kunnen we niet eenvoudig zijn, waarom doen we niet datgene dat de Heer graag wil dat we doen?

Ik heb geen kritiek op een van de zusters die hier aanwezig zijn en wat ik zeg slaat misschien op geen enkel van u, omdat u de vrouwen bent die actief zijn. U bent de vrouwen die onderwijzen en leiding geven. Ik heb het niet tegen u in het bijzonder, maar tegen de zusters van de hele Kerk en tegen de vaders van de hele Kerk in het algemeen. Wanneer u bij deze mensen op bezoek bent, dan zoudt u misschien de moeders kunnen aanmoedigen om hun kinderen te onderwijzen, om hun de Schriften voor te lezen en om hen op te voeden in licht en waarheid zoals de Heer heeft gezegd.

U hebt als zusters een schitterende taak, om met de andere zusters van de Kerk samen te werken en hun te onderwijzen om de geboden van onze hemelse Vader te onderhouden. De Heiland heeft gezegd: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“ (Joh. 14: 15.) Nog nooit is, in de geschiedenis van de wereld, de noodzaak om de geboden van de Heer te onderhouden, duidelijker naar voren gekomen dan op het ogenblik.

Nu hebt u, mijn geliefde zusters, uw deel in deze grote onderneming om rechtvaardigheid, waarachtigheid en Gods liefde over te brengen en te laten doordringen in de harten van de leden van de Kerk. We moeten dankbaar zijn dat wij in deze tijd leven, niet tegenstaande de vrees, moeilijkheden en ongerustheid die over ons komen door toestanden die in de wereld gaan overheersen.

Onze zusters hebben net zoveel recht op de inspiratie van de Heilige Geest bij hun noden, als de mannen dit hebben. Ze hebben net zoveel recht als de mannen op de gave van profetie, wanneer het zaken betreft die voor hun noodzakelijk zijn om te weten. Wanneer ze bidden, moeten ze dit in alle oprechtheid doen en een antwoord op hun gebeden verwachten. De Heer zal naar hen luisteren, als ze oprecht en getrouw zijn, net zoals Hij naar de gebeden van de broeders zal luisteren.

De vrouwen hebben een stem in de leiding van de Kerk. Wanneer iemand voor een taak wordt aangewezen, worden niet alleen de mannen gevraagd om te stemmen, maar de hele gemeente. De vrouw heeft het recht om haar hand op te steken. Zij heeft het recht om te spreken. En door inspiratie van de Almachtige God is de Zusters Hulpvereniging opgericht. Toen de Heer zei dat niemand gered kan worden in onwetenschap, bedoelde Hij, naar mijn mening, zowel mannen als vrouwen en ik geloof dat de vrouwen van de Kerk net zo goed als de mannen de plicht hebben om de Schriften te bestuderen.

We leven in een bewogen tijd vol verwarring en strijd, in een tijd die volgens mij bijna nog nooit zo slecht is geweest. Er zijn misschien slechtere tijden geweest, maar ik kan me geen andere tijd herinneren of hierover gelezen te hebben die slechter was, dan zoals die zich tegenwoordig voordoet — het verbreken van de wet, de zelfzuchtigheid van de mens, de hebzucht, de eerezucht en het zich afkeren van geloof in God. Ik geloof dat de toestand van de wereld op het ogenblik zeer ernstig is, met betrekking tot dit soort aangelegenheden.

Nu ben ik van mening, en ik heb hierover een zeer uitgesproken mening, dat de wereld heel snel het punt zal bereiken, waar de beker van verdorvenheid vol zal zijn. Ik geloof dat die dag van verdorvenheid heel snel over ons heen komt. Wij hebben daarom de hulp van de zusters nodig, van u, zusters van de ZHV, om behulpzaam te zijn bij het onderwijzen van de principes van eeuwige waarheid, net zoals wij, ouderlingen van de Kerk dit doen. U kunt het in uw organisatie onderwijzen. Heel veel zusters moeten onderwezen worden, net zo goed als ook de broeders onderwezen moeten worden. Er zijn zusters in de Kerk die hun geloof verliezen. Er zijn zusters die hun oog meer gericht houden op de wereld dan op het koninkrijk van God. Er is genoeg werk voor de zusters van de ZHV.

Er bestaat tegenwoordig in dit land onder de jeugd een verkeerde mentaliteit, en wat ons betreft behoort hier iets aan gedaan te worden om te zien of we hen niet op het pad van „licht en waarheid en het opgeven van het kwade“ kunnen houden. Ik hoop dat onze zusters van de ZHV ons bij deze poging willen steunen en om bijvoorbeeld niet naar de bridgeclub te gaan en hun tijd daar te verdoen, terwijl hun kinderen misschien de straten onveilig maken.

„Iedere menselijke geest was in den beginne onschuldig; en omdat God de mens van de val heeft verlost, werd de mens wederom, in zijn kinderlijke staat, onschuldig voor God.“

(De Leer en Verbonden 93: 38.)

Hier moeten we goed aan denken, maar dan komt voor ons de moeilijkheid...

„... En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid en wegens de overlevering hunner vaders, licht en waarheid van de mensen kinderen weg.“

(De Leer en Verbonden 93: 39.)

„Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.“

(De Leer en Verbonden 93: 40.)

Dit is het gebod voor de leden van de Kerk. Hierbij kunnen nu de zusters wordt vervolgd op de bladzijde 174

ZONDAGSSCHOOL

De glorie van de mens

DOOR LOWELL L. BENNION

Een leraar moet zichzelf er regelmatig aan blijven herinneren dat de glorie van de mens — net zoals de glorie van God — intelligentie is. Zijn leerlingen zullen misschien, lichamelijk gesproken, niet zo sierlijk zijn als een hert, of niet zo lenig als een kat, of geen vleugels hebben als een vogel, of de vacht van een schaap. Wat ze wel met elkaar gemeen hebben is hun geest als menselijke wezens en kinderen van God. Van de geest hangen niet alleen hun rijke geestelijke voldoeningservaringen af, maar ook die voldoeningservaringen die uit het gevoel voortvloeien.

Hoe geweldig is de uitgebreide nieuwsgierigheid van een kind — zijn eindeloze vragen, zijn onderzoekingen op goed geluk, zijn tegenzin om bij het slapen gaan zijn ogen dicht te doen, zijn onverzadigbare liefde voor avontuurlijke verhalen. Net zoveel bekoring heeft de energieke geest van de jeugd, die maar al te vaak uitloopt in ondiepe en parasitische gangen, die geen innerlijke bevrediging kunnen geven.

Om zijn vruchten te kunnen afwerpen, moet het lesgeven op de een of andere manier de geest tot werken aanzetten — het moet intellectueel opwindend zijn. Dit geldt net zozeer voor de leringen van het Evangelie als het lesgeven op school. Het zelfde kind gaat naar de kerk en naar school en kan zich op intellectueel gebied zowel vervelen als herboren voelen. Het Evangelie sluit nog meer in dan alleen het verstandelijke — het sluit geloof, liefde, en de verhouding van God tot de mens in — maar zelfs deze onderwerpen zijn van de geest afhankelijk. De Heiland heeft ons geleerd om God lief te hebben, met zoveel geheel ons verstand, als met ons hart en ziel.

Mijn koninkrijk voor een nieuw idee!

Wanneer iemand — of het nu een kind is, een jeugdige of een volwassene — naar de Zondagsschool komt, heeft hij zowel het recht als de behoefte om iets nieuws en zinvol te leren. Dit gebeurt als de leraar zich bij het voorbereiden van zijn les deze vraag stelt: „Welke nieuwe gedachte kan ik vandaag mijn klas meegeven? Op welke nieuwe ervaring kan ik hun vandaag wijzen?” Wat de leraar niet zichtbaar maakt in zijn les, zullen zijn leerlingen waarschijnlijk niet zien.

Het Evangelie van Jezus Christus is zowel voor de geest als voor de ziel eten en drinken. Toen Jezus al twaalf jaar was, daagde Hij zelfs de geleerde mannen uit met Zijn woorden. Datgene wat Hij sprak was nooit saai of oninteressant, maar passend, levendig en mooi, en Hij zette Zijn toehoorders en ondervragers aan tot nadenken.

Vraag:

Op welke manier kan de leraar/lerares die het Evangelie onderwijst zijn/haar leerlingen tot nadenken aansporen?

- a) Noem enkele vruchteloze manieren.
- b) Noem enkele opbouwende manieren.

Bovengenoemde vraag kan nooit volledig beantwoord worden, zelfs niet in een boek of door levenslange studie. We kunnen alleen maar een paar suggesties aan de hand doen om het denken van de leraar zelf te stimuleren.

Wegen die men moet vermijden

(1) Het heeft geen zin om uitvoerig in te gaan op feiten die geen verband hebben met elementaire opvattingen of met het leven. Het uit het hoofd leren van lange lijsten met genealogische gegevens, of de afmetingen van de tempel te Jeruzalem, of zelfs een tekst los van zijn verband te kunnen opzeggen, zijn activiteiten die men maar liever kan nalaten.

(2) De leraar moet nooit te diep ingaan op datgene wat niet genoeg bekend is, zoals het lot van de zonen des verderfs, de plaats waar de Tien Stammen zich bevinden, de geografie van het Boek van Mormon. Ze moeten ook de hiaten in de geschiedenis niet proberen op te vullen, of het leven van Jezus proberen te romantiseren, of bespreken hoe onze Vader God werd.

(3) Bij het bespreken van problemen moet de leraar vermijden om beweringen of uitspraken te doen die niet opbouwend zijn voor de leerlingen. Dit is misschien niet zozeer een kwestie van houding, als wel de keuze van het onderwerp.

Manieren om opbouwend denken te stimuleren

(1) Definieer uw termen. Dit is een verstandig begin voor een zinvolle discussie. Zelfs bekende woorden als: Evangelie, genade, liefde, geloof en nederigheid moeten gedefinieerd worden, zodat de klas ze begrijpt, voordat een intelligente discussie gehouden kan worden.

(2) Schrijf nieuwe woorden op een bord. Een uitstekende leraar voor 12-jarigen doet dit iedere week in zijn Zondagsschoolklas en de kinderen vinden het prachtig om nieuwe woorden te leren, om hun woordenschat te vergroten en om hun geest en hun kennis van het Evangelie te verrijken.

(3) Ga in op datgene wat bekend is. Geef de leerlingen een dieper inzicht in de belangrijke grondbeginzelen, zoals geloof, bekering, doop, gebed, liefde, in plaats

van hier snel aan voorbij te gaan of het spoor bijster te raken door in te gaan op mysteries.

(4) Zoek naar manieren om de leerlingen te wijzen hoe ze het Evangelie in hun eigen leven kunnen toepassen. Gebruik de leringen van de profeten en van Jezus en pas ze toe in een alledaags voorbeeld.

(5) Zie het lesgeven als leren. Geef de leerlingen in de klas de gelegenheid om vragen te stellen en om te reageren. Probeer hun de antwoorden te laten vinden door denk-vragen te stellen. Luister indachtig naar hun antwoorden, wees er zelfs af en toe enthousiast over.

Zangoefening

„O ZEG, WAT IS WAARHEID?“, lied 179 uit de bundel „Heilige Lofzangen“. Auteur: John Jaques.

Componiste: Ellen Knowles Melling.

In het Evangelie van Johannes lezen wij het verslag van het gesprek tussen Jezus en Pilatus, te weten:

„Pilatus dan ging wederom in het rechthuis, en riep Jezus, en zeide tot Hem: Zijt Gij de Koning der Joden? . . . Jezus antwoordde: Gij zegt dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren, en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort Mijn stem. Pilatus zeide tot Hem: Wat is waarheid? En als hij dat gezegd had, ging hij wederom uit tot de Joden en zeide tot hen: Ik vind geen schuld in Hem.“ (Johannes 18: 33, 37 en 38.)

Broeder John Jaques (1827–1900) werd in Engeland geboren en gedoopt. Hij trok de vlakten over met een handkargeselschap (the Martin Handcart Company). Tijdens hevige sneeuwstormen in het Rotsgebergte leden zij zware verliezen aan mensenlevens.

Onder degenen die omkwamen voordat er hulp kon worden geboden, bevond zich ook de oudste dochter van Broeder Jaques. In de Zoutmeervallei aangekomen, werd hij al spoedig geroepen om als zendeling naar Engeland terug te keren; gedurende bijna twintig jaar is hij assistent van de Kerkhistoricus geweest.

Zijn lied prijst de schoonheid, de uitnemendheid en de eeuwige waarde van de waarheid. Over de verschillende soorten waarde die worden gehecht aan waarheden van diverse aard merkt Ouderling James E. Talmage op zeer overtuigende wijze het volgende op: „Alle waarheid is kostbaar, ja, onbetaalbaar; maar toch zijn sommige waarheden in verband met hun mogelijke toepassingen nog van onvergelijkelijker grotere waarde dan andere. Een kennis van de beginselen van het handelswezen is noodzakelijk voor het succes van de koopman; een zeevaarder moet bekend zijn met de wetten van de zeevaart; kennis van de bodemsoorten en gewassen is onontbeerlijk voor de landbouwer; een be-

grip van de beginselen der wiskunde is noodzakelijk voor de ingenieur en sterrekundige; evenzo is een persoonlijke kennis van God onontbeerlijk voor de zaligheid van iedere menselijke ziel, die in staat is om te oordelen en onderscheid te maken. De waarde van theologische kennis dient daarom niet onderschat te worden; het valt echter te betwijfelen of de waarde er van overschat kan worden.“ *)

Dit welsprekende lied, dat is voorzien van een krachtige, zelfs krijgshaftige melodie, werd getoetst door Ellen Knowles Melling, een Schotse bekeerlinge van Broeder Jaques.

VOOR DE ZANGLEIDER (STER):

Mogen wij u aanbevelen voor dit lied het aangegeven tempo van 76 slagen per minuut aan te houden? Dit wordt vervolgd op bladzijde 174

*) „De Artikelen des Geloofs“ van James E. Talmage, uitgegeven door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, blz. 7 en 8. (Tweede Ned.uitgave, 1955.)

Avondmaalsteksten voor de maand augustus 1967.

Senior-Zondagsschool:

„ . . . Op Mijn heilige dag moet gij naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen . . . “

(De Leer en Verbonden 59 : 9.)

Junior-Zondagsschool:

„Wij nemen brood en water tot een getuigenis dat wij Jezus Christus gedanken.“

(Journal of Discourses, Vol. 11, page 40.)

Simple Darwin K. Wolford

Bij het kleuren komen, meer dan bij andere activiteiten, de diepere gevoelens naar voren. Een verstandige lerares leert veel door het kind tijdens het kleuren goed gade te slaan.

● Als een driejarig kind zondags naar zijn Zondagschoolklas gaat en hierdoor zijn moeders gezelschap een uurtje moet missen, komt het kind in een ongewone situatie. Deze overgang is voor sommige kinderen heel moeilijk. Door recente onderzoeken op dit gebied is het ons meer dan ooit duidelijk geworden dat in de eerste levensjaren van het kind teleurstellingen en situaties voorkomen, waardoor het in de war wordt gebracht. Lois Barclay Murphy¹⁾ heeft hiervan een studie van twaalf jaar gemaakt om aan te kunnen tonen dat er weinig normen bestaan in het gedrag van een klein kind; ieder kind is een individu en staat geheel alleen in de manier waarop het nieuwe situaties tegemoet treedt.

De ouders en leraren verwachten vaak van het driejarige kind dat het de warme belangstelling van anderen zo maar aanneemt en ook op dezelfde wijze zal reageren. Uit het standpunt van het kind bekeken, kan het zelden zo snel wennen aan nieuwe mensen, plaatsen en omstandigheden. De manier waarop het kind zelf reageert op belangstelling van ouderen of op andere omstandigheden, hangt af van de ervaring die het kind eerder heeft opgedaan.

Sommige kinderen komen graag naar de zondagschool om de nieuwe plezierige dingen die ze er leren. Anderen zijn nogal bang en hebben veel liefdevolle leiding nodig. Sommigen zijn helemaal in de war, en anderen kunnen weer vijandig zijn, boos of still. De gevoelens van het

ADDIE L. SWAPP

Wie houdt er van me?

kind over de nieuwigheid komen van binnen uit. De dreigende scheiding van zijn moeder en gezin brengt hem in de war. We moeten speciale aandacht geven en veel geduld hebben met die kinderen uit wier gedrag blijkt dat ze het moeilijk hebben. Misschien weten ze niet hoe ze met de andere kinderen moeten omgaan of hoe ze met hun pret kunnen maken.

Door de volgende vragen kunnen we de onzekerheden van het kind opsommen: Wie helpt me? Zal ik wel kunnen doen wat van mij verwacht wordt? Zal ik in staat zijn om mijn gevoelens en handelingen te beheersen? Zal ik een uitbrander krijgen of straf? Wie houdt hier van me en van wie kan ik houden?

Wanneer een kind voor 't eerst de klas inkomt, heeft het een unieke achtergrond. We moeten het kind eerst leren kennen en dan kunnen we samen verder.

DE ROL DIE DE AFBEELDING INNEEMT

De lessen en verhalen zijn pas interessant en hebben betekenis als de kinderen en de lerares hieraan meedoen. Bijvoorbeeld, wanneer de lerares de afbeelding „Een gelukkig gezin“ gaat uitleggen, laat zij dan eerst de kinderen over hun eigen gezin vertellen. Als achtergrond voor het verhaal dat bij de afbeelding hoort, moet zij de kinderen eigen ervaringen laten vertellen.

Sommige kinderen zullen waarschijnlijk alleen maar de namen van de verschillende mensen opnoemen. Oudere kinderen zullen vragen stellen. Ze vertellen wat de mensen doen, hoe ze zich voelen. Zij gaan een verband zien.

De eerste doeleinden van het geven van des les zijn wel het reactieniveau tot de afbeeldingen te verhogen en de kinderen te helpen zich te uiten.

De lessen en afbeeldingen hebben alleen betekenis als de lerares en de kinderen beiden in het verhaal opgaan.

Blokken bieden een goede gelegenheid om zich te uiten, in het bijzonder voor het timide en verlegen kind dat het nodig heeft te voelen dat het iets maakt.

CREATIEVE ERVARINGEN

Er is niets zo leuk als een kind helemaal op te zien gaan in een creatieve bezigheid. Door zich op deze manier te uiten kan het kind een gevoel krijgen dat het iets presteert en dat het goede ideeën heeft. Hieronder volgen enige manieren waardoor het op scheppend gebied vooruit kan gaan:

1. Het zich bewegen op muziek (een pick-up met enkele zorgvuldig gekozen platen) draagt ertoe bij om de ervaringen van alle kinderen te verrijken.

2. Spelen met de blokkendoos is voor driejarigen bijzonder goed. Meer leraressen gaan beseffen welke waarde de blokken hebben om zich te uiten en om zich ongedwongen te voelen, in het bijzonder voor het timide, verlegen of stille kind, dat zich moeilijk aan kan passen bij de groep. Het doet hem al goed dat hij een idee heeft. Hij begint te denken! Hij bouwt aan zijn eigen ideeën en gedachten.

3. Een paar zorgvuldig uitgezochte boeken met aantrekkelijke plaatjes zullen de kinderen uitnodigen. Een kind dat het gezelschap van andere kinderen niet op prijs stelt; een kind dat op de les niet reageert, of dat vijandig of boos is, kan men altijd zijn houding laten veranderen en belangstelling in anderen laten krijgen, als een vriendelijke en belangstellende lerares met hem in een boek gaat kijken.

4. Grote stukken krijt waar het papier vanaf gehaald is, zijn bij uitstek geschikt voor creatieve bezigheden.

5. Door kleuren kunnen de kinderen hun diepere gevoelens tot uitdrukking brengen. Men kan bij kleine kinderen enorme individuele verschillen ontdekken wanneer men ze iets laat kleuren. Een oplettende leraar kan het best achter de gevoelens van het kind komen door goed te letten op zijn gedrag tijdens het kleuren en door hem zijn eigen verhaal over de tekening te laten vertellen. Gebruik geen kleurboeken of voorgetekende patronen. We moeten de kinderen de kans geven vindingrijk te zijn, niet afhankelijk, hem de kans geven zelf iets te maken.

Vaak geven we de kinderen een minderwaardigheidsgevoel, als we hen iets proberen te laten doen wat ze nog niet kunnen. Ze willen zich graag groot voelen; wanneer we hun dingen leren waar ze nog niet aan toe zijn, voelen ze zich klein. Als we hun bereidheid om te leren negeren, dan lopen we de kans de vriendschap kapot te maken.¹⁾

Als een driejarig kind voor het eerst in zijn zondagschoolklas komt en met een nieuw gedeelte van zijn leven begint, dan moet de lerares hem op een prettige manier kunnen overtuigen dat hij hier krijgt wat hij nodig heeft.

¹⁾ Zie Lois Barclay Murphy, *The Widening World of Childhood*; Basic Books Inc., New York, N.Y.; chapters 2 and 3.

²⁾ James L. Hymes Jr., *The Child Under Six*; Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey 1964; pages 122-123.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging grijpt deze gelegenheid aan om u iets te vertellen over het grote jeugdprogramma van de Kerk. Naast de inspirerende woorden van onze leiders zult u in deze afdeling nuttige wenken vinden voor de ambtenaren en leraren in de OOV en aanmoedigen aan alle leden. Ook zult u in deze periodiek af en toe evenementen uit de hele wereld aantreffen welke bijzonder succesvol gebleken zijn. Wij hopen dat deze artikelen die in de vele talen die door Kerkleden gesproken worden, gedrukt worden, zullen bijdragen tot meer eenheid en doelmatigheid van het jeugdprogramma.

Het accent op het positieve

Een poosje geleden bezochten we een gevangenis. Terwijl wij door de verschillende afdelingen liepen vertelde de gids ons omstandig over de regels van deze instelling. Toen hij bemerkte dat we in het geheel niet onder de indruk kwamen van de lange lijst van dingen die „niet” mochten en „niet” waren toegestaan, ja, dat we ons eigenlijk zeer gereserveerd toonden, bleef hij staan en vroeg of iemand soms wat te vragen of te zeggen had en hij scheen een beetje uit het veld geslagen toen wij vroegen: „Bestaat er ook een lijstje met dingen die ‚wel’ mogen en die zelfs aangeraden worden?”

Terwijl wij naar de voorschriften, reglementen en verboden plus de straffen die volgden op overtreding, luisterden, vroegen wij ons af (en de gevangenen misschien nog meer dan wij) of niet die indruk gewekt werd dat alles wat je hier tot een model inwoner maakte was: „niets doen”. De regels

van het huis waren „tegen” alles en iedereen.

President David O. McKay wees ons een goede weg toen hij zei: „'s Mensen succes of mislukking hangt af van wat hij zoekt en wat hij kiest.” Wij moeten onthouden dat een mens, in welke omstandigheden dan ook, niet kan slagen of gelukkig kan zijn als hij nergens naar streeft en geen keus maakt.

De OOV-jeugd over de hele wereld heeft heden ten dage meer dan ooit tevoren leiders nodig die willen zoeken en kiezen. „... Als er iets deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is, streven wij hiernaar.”

Laten wij positief denken en leven, positief streven en positief kiezen, onderwijzen en bevorderen. Laten we door onze dagelijkse levenswandel bewijzen dat de rechte weg de gelukkige weg is.

Gelukkig de OOV-jeugd aan wie ook in de praktijk geleerd wordt dat:

„... de mensen zijn opdat zij vreugde mogen hebben.” Ongelukkig de jongen of het meisje die de ondervinding opdoet dat leraren en organisaties slechts bestaan om lijsten met „dit mag niet en dat kan niet” klaar te maken en daar de hand aan te houden.

Toen de profeet Joseph Smith de artikelen des geloofs schreef ten gebuik en voor het welzijn van de wereld, maakte hij bekend waar de Kerk vóór is met de krachtig, positieve inleidingen: „Wij geloven” of „Wij eisen.”

Laat ons het besluit nemen om onze jeugd de zegeningen om Heiligen der Laatste Dagen te zijn te onderwijzen op een blijde, positieve manier. De jeugd van vandaag is in beweging en het is ons voorrecht en onze taak om ze te helpen zich in een positieve richting te bewegen.

Marvin J. Ashton,
Eerste Assistent van de
Algemene Superintendent.

● Na het optreden van de twaalfjarige Jezus te midden van de geleerde doctoren in de tempel te Jeruzalem is het eerste voorval in Zijn leven dat in de Bijbel beschreven wordt, Zijn doop op dertigjarige leeftijd. De achttien jaren van iemands leven tussen twaalf en dertig jaar zijn hoogst belangrijk. Gedurende deze jaren groeit de mens lichamenlijk tot volwassenheid en wordt blootgesteld aan ervaringen welke de rest van zijn leven blijvend beïnvloeden.

Er is in de Schriften maar één zin die iets zegt over deze achttien jaren in het leven van de Heiland en deze zin danken wij aan Lukas, die schreef: „En Jezus nam toe in wijsheid, en in grootte, en in genade bij God en bij de mensen.” (Lukas 2: 52.)

Hier hebben we in één zin samengevat de formules voor de vier ontwikkelingsstadia van de man of vrouw tot volledig mens.

1. Toenemen in wijsheid is zich intellectueel ontwikkelen — de betekenis van het leven leren verstaan en de wereld waarin wij leven leren begrijpen.

Doeleinden van het OOV-Programma

2. Toenemen in grootte is zich lichamenlijk ontwikkelen — het verkrijgen van de vreugde waarvoor wij zijn geschapen. Wij moeten een sterk, rein en gezond lichaam hebben. Paulus noemt ons lichaam „... een tempel Gods.”

3. Groeien in genade bij God betekent zich geestelijk ontwikkelen. De mens bestaat uit lichaam en geest. De geestelijke wetten van God moeten geleerd en gehoorzaamd worden als we de bedoeling van onze schepping willen bereiken.

4. Groeien in genade bij de mensen betekent zich maatschappelijk ontwikkelen. In onze maatschappij is het belangrijk dat wij weten hoe wij met elkander om moeten gaan.

Het programma van de OOV is samengesteld om iedereen in de Kerk te helpen met deze ontwikkeling. Het lesmateriaal voor iedere leeftijd is erop berekend om het begrip van belangrijke aspecten van het leven te vergroten. Er wordt de nadruk gelegd op het cultiveren van het geestelijke. De leden worden aangespoord meer over God te leren en een getuigenis te krijgen over de zending van Jezus Christus en het werk van Joseph Smith bij de herstelling van het Evangelie.

Door het sportprogramma, kamperen, spelen en andere activiteiten wordt de lichamenlijke groei en ontwikkeling van de deelnemers bevorderd. Programma's van muziek, dans, toneel en toespraak dragen bij tot de sociale verheffing van allen die daaraan deelnemen.

De OOV is een positief programma om u te helpen het doel van toenemen in wijsheid en grootte en in genade bij God en bij de mensen te bereiken. Het is een groots programma omdat het een groots doel is, de moeite waard om nagestreefd te worden.

De grote vraag "hoe"

Het gebeurt maar al te vaak dat iemand geroepen wordt tot werken in de OOV die daarin volkomen onervaren is en gewoonlijk wordt hem dan wel verteld wat zijn taak is, maar niet hoe hij die uit kan voeren. Dan gaat hij zich afvragen:

Hoe kom ik in contact met al die inactieve jongelui die toch op mijn lijstje staan?

Hoe leer ik iets over het programma?

Hoe moet ik nieuwe formulieren bestellen?

Hoe leer ik een goede leider te worden?

Hoe leer ik iets omtrent de standaarden van de Kerk?

Hoe leer ik een les goed te geven?

Hoe moet ik beginnen met een les zodat ik meteen de aandacht van de klas heb?

Hoe kan ik de klas ertoe krijgen om er met hart en ziel bij te zijn?

Hoe kan ik tot hen doordringen?

Hoe kan ik een les het beste eindigen zodat ze werkelijk verlangen om wat ze geleerd hebben in het dagelijks leven toe te passen?

Hoe wijst men iemand aan voor een taak?

Hoe moet ik mijn taak uitvoeren als ik b.v. geroepen wordt als voorzitter van een comité?

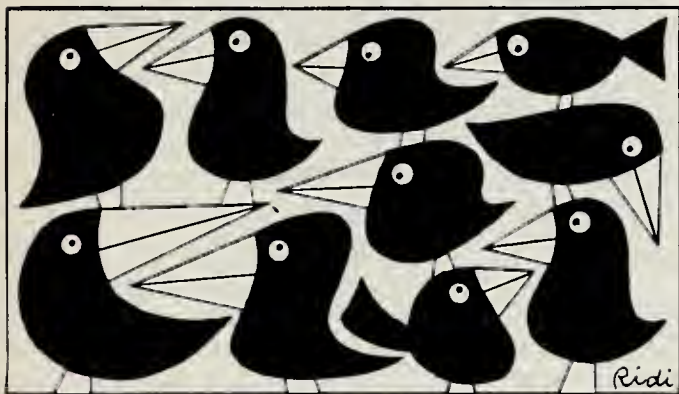
Hoe moet ik een vergadering leiden of een agenda opstellen?

Hoe is een jeugdraad georganiseerd?

Al deze vragen en meer zijn belangrijk vóór degene die een goed leider wil zijn. Er zijn twee manieren om iemand antwoord te geven op al deze „hoe”vragen en de eerste is: vertellen en tonen. Degene die al enige tijd ervaring heeft gaat eens rustig bij de nieuwgeroepene zitten en bespreekt al die „hoe's” met hem of geeft hem het materiaal (handboeken) waaruit hij de antwoorden op zijn vragen kan halen. De tweede manier is, werkvergaderingen te houden, waar doelmatig leiderschap en verder al de onderdelen van het OOV-programma besproken of zelfs voorgedaan worden.

Wanneer u op deze wijze te werk gaat zullen de resultaten gunstig zijn en er zal een sterk leiderschap worden opgebouwd. Het OOV-programma is een uitgelezen programma dat geestelijke, verstandelijke, lichamenlijke en maatschappelijke groei bevordert. Onder toegewijd en doelmatig leiderschap zullen de jonge mensen van vandaag leren leven als ware, vastberaaden Heiligen der Laatste Dagen.

VOOR DE KINDEREN

De merels

Hoeveel merels staan er op dit plaatje? -----

Kun je hierbij twee merels vinden die aan elkaar gelijk zijn? Kleur dan hun snavels rood.

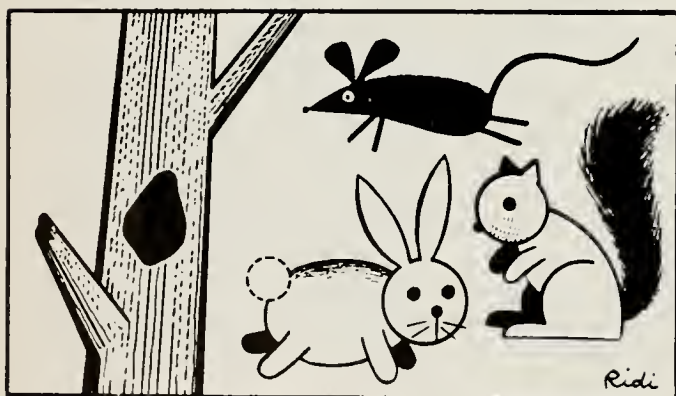
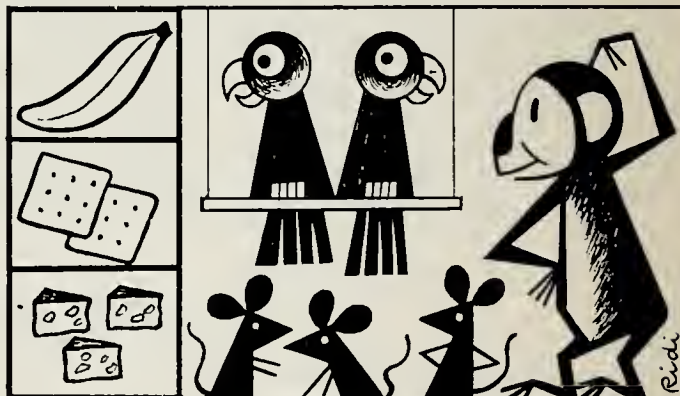
Hoeveel merels zijn er nu nog over? -----

Kleur hun snavels geel.

Voeder de dieren

De links op dit plaatje voorkomende bakjes bevatten:

1 banaan, 2 biskwietjes en 3 stukjes kaas. Trek een lijntje van ieder bakje naar de bijbehorende dieren, zodat ze allemaal wat te eten krijgen.

Wie zou hier wonen?

Welk dier heeft zijn nest in dit gat in de boom?

Het konijntje? -----

Het eekhoortje? -----

Het muisje? -----

Pik die ene eruit!

Er is één dier dat in deze groep niet thuis hoort. Welk dier is dat? Waarom hoort hij niet bij de andere?

Antwoord: De tijger. Tijgers leven in India.

De andere dieren leven in Afrika.

AKIKO TANI

Japanse aardigheidjes van papier

Vouw de 4 strookjes papier stuk voor stuk in tweeën, zodat er een kneepje in het midden van elk strookje komt, 15 cm. vanaf het uiteinde. Zet met potlood een merktekentje in het midden van het dikke stuk karton van 12x12 cm. (zie nevenstaande tekening).

Leg nu het eerste strookje op het stuk karton en plak dit op de vouw in het midden vast aan het merktekentje in het middelpunt van het vierkante stuk karton.

Leg vervolgens het tweede strookje dwars over het eerste heen en plak ook dit in het midden vast. Daarna leg je de beide andere strookjes schuin over het vierkante stuk karton heen en plak je ze op dezelfde manier in het midden vast.

Als het plaksel gedroogd is, rol je de strookjes zo om dat ze een cirkel vormen en plak je ze stuk voor stuk op één van de ronde plaatjes (4 cm. middellijn).

Plak daarna het andere ronde plaatje boven op het eerste vast. Zo krijg je de vorm van een ronde kom.

Om een vis te maken teken je deze volgens het hier afgebeelde model eerst op het ronde schijfje gekleurd papier. Daarna knip je hem uit langs de dikke lijnen en vouw je het papier langs de stippeellijnen.

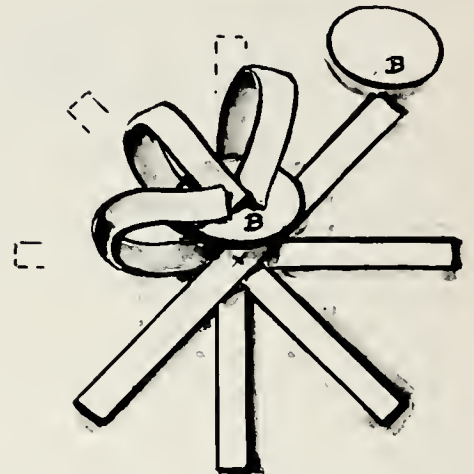
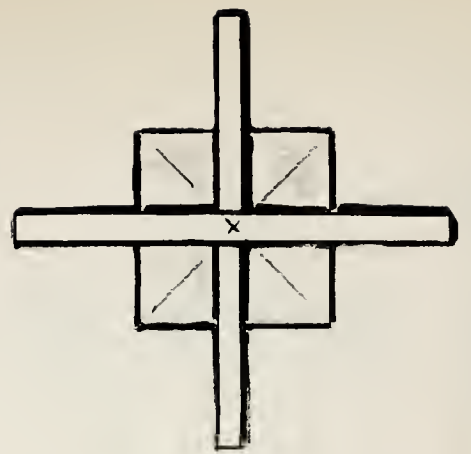
Leg een zware knoop in het uiteinde van de draad. Steek de naald door het staarteinde van de vis en trek de draad er door tot aan de knoop. Leg dan nog een knoop in de draad op ongeveer 4 cm. afstand van de vis. Duw dan de naald door de beide bovenste plaatjes van de „goudvissenkom“ heen en trek de draad aan tot aan de tweede knoop.

(Op bijgaande afbeelding kan je zien hoe de „vis“ wordt gevouwen en in den „kom“ wordt opgehangen.)

Illustraties van Peggy Geiszel

Benodigdheden:

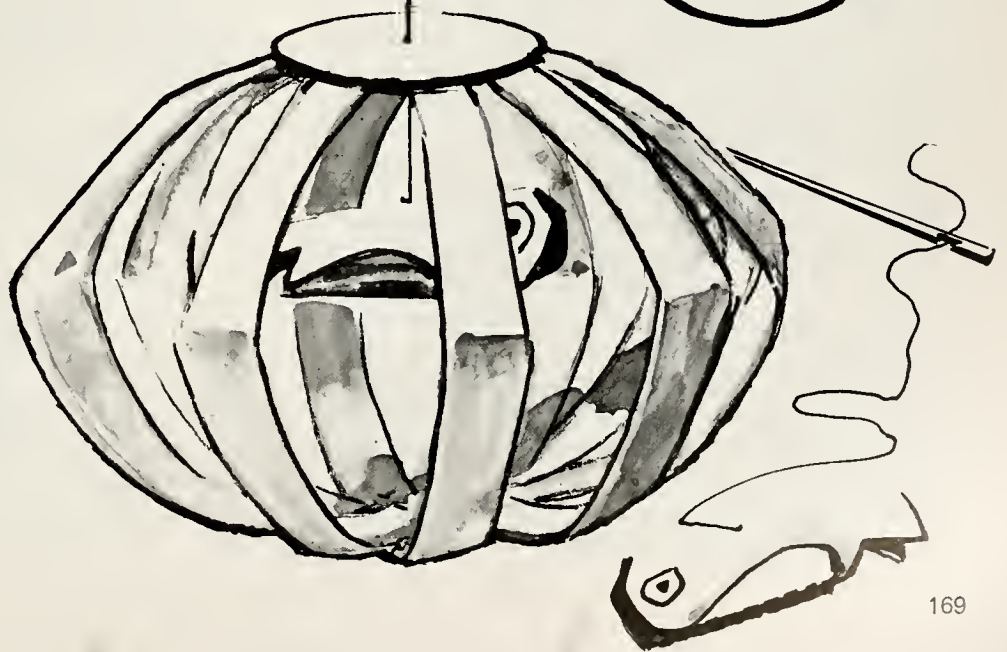
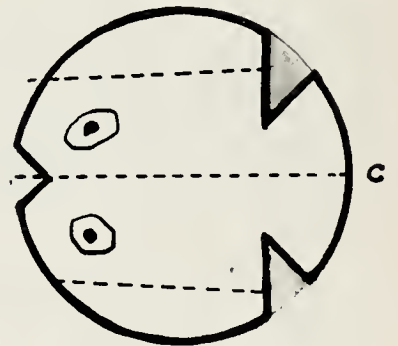
- 4 strookjes papier, ca. 1 cm. breed en 30 cm. lang;
- 1 vierkant stuk karton van 12x12 cm. voor de bodem;
- 1 ronde schijf gekleurd papier met een middellijn van ca. 4 cm., voor de vis, en nog
- 2 van dergelijke ronde stukjes papier.
- Een naald en een draad, en plaksel.

omhoog
vouwen

neer
vouwen

omhoog
vouwen

„Die haan van niks”

DOOR FLORENCE WIGHTMAN ROWLAND

Rudah had geen oog voor de regenwolken die laag boven Serra Negra, het Braziliaanse stadje waar hij woonde, neerhingen. Hij keek ingespannen naar zijn vader. Ze stonden midden op het grote kippenerf, terwijl Papai bezig was de kleine haantjes uit te zoeken.

Papai had hem al meermalen zo'n haantje beloofd om er mee te spelen. Vandaag zou Papai die belofte vervullen.

Zich tot Rudah wendend, vroeg zijn vader: „En, welke wil je nu hebben?”

Rudah keek naar het haantje dat juist uit een voederbak zat te eten. „Die daar, Papai”, zei hij. „Die wil ik hebben.”

Rudah's moeder en zijn zusje Glauca kwamen op de omheining toegelopen en bleven naar hen staan kijken.

Papai schoot in de lach. „Dat rare beest toch zeker niet?” zei hij. „Dat magere scharminkel! Die zal het wel nooit ver brengen. Kijk toch goed uit je ogen, jongen! Die daar is een „haan van niks”, nog niet eens goed genoeg voor de stampot.” Nog steeds lachend ging zijn vader voort: „Als jij ooit nog eens boer wilt worden, net als je Papai, dan zul je toch beter kippen moeten leren uitzoeken dan je nu doet.”

Het huilen stond Rudah nader dan het lachen. „Ik wil hem ook niet opeten, Papai! Ik wil met hem spelen en voor hem zorgen! Ik vind het net zo'n leuke haan!”

Hoe kon hij ook verwachten, dat Papai zou begrijpen waarom hij juist dit haantje had uitgekozen? De ware reden was immers dat hij er zo raar uit zag, dat hij medelijden met het beestje had gekregen.

Zijn moeder deed een goed woordje voor hem. „Je hebt het hem toch beloofd?” bracht ze Papai in herinnering. „Je hebt gezegd dat hij één van die haantjes mocht hebben, en nu heeft hij er immers eentje uitgezocht?”

Papai schraapte luidruchtig zijn keel. Het was alsof hij zijn lachen moest inhouden.

„Wat je Mamae daar zegt, is waar,” gaf hij toe. „Ik zal m'n woord houden en jij moet van die slechte keus dan maar leren hoe je goed van kwaad kunt onderscheiden. Ik zal je die „haan van niks” dus maar geven; hij is nu van jou.”

Rudah sprong een gat in de lucht. Toen pakte hij het magere haantje op, dat nogal hard piepte en te keer ging.

Glauca kwam naar haar broertje toe. „Wat een piepertje is dat!” giechelde ze. Waarom noem je hem geen „Piep”?

Rudah lachte: „Dat is een goede naam. Piep zal hij heten.” Van dat ogenblik af was het dus Piep.

Rudah's geluk zou volkomen geweest zijn als zijn vader ook een beetje van Piep had gehouden. Hij wilde maar dat Papai niet iedere keer als hij Piep zag begon te lachen.

Iedere dag als Rudah klaar was met zijn schoffelen en wieden, haastte hij zich naar de kist, waarvan hij een hokje had gemaakt voor zijn lievelingshaan. Dan liepen ze samen langs de bergpaadjes achter het huis. Als Piep ooit begon af te zwerven naar een plek waar hij hem niet meer kon zien, floot Rudah altijd drie keer en dan fladderde Piep weer naar hem toe, wreef met zijn kop langs zijn broekspijp of sprong op zijn schouder.

In het begin had Rudah een touwtje om Piep z'n poot gebonden, maar naarmate hij groter werd en naar hem toe kwam zodra hij het fluitje hoorde, liet Rudah hem loslopen. Alle burens vonden het leuk om te zien als Rudah zijn Piep alle kunstjes liet vertonen die hij kende.

Rudah had maar in één enkel opzicht last met Piep. Hoe stevig Rudah het haakje op het hokje van Piep ook vastmaakte, Piep zag telkens weer kans om 't open te pikken.

Piep at niets op uit de moestuin en tot dusver had Papai Piep er niet op kunnen betrappen dat hij bezig was tussen de planten te scharrelen. Toch tobde Rudah hierover.

Op zekere morgen, in alle vroegte, vlak vóór zonsopgang, schrok Rudah wakker omdat er iemand aan zijn haar trok. Toen hoorde hij een luid gekraai vlak bij zijn oren. Het was Piep, die op zijn borst stond en met hem wilde spelen. Maar om drie uur in de morgen was het geen tijd voor zulke spelletjes! Als Piep zijn ouders wakker maakte, zou Papai heel boos zijn. Misschien zou Papai hem Piep zelfs wel afnemen en hem bij de andere hanen zetten of, wat nog erger was, Papai zou hem aan Mamae kunnen geven voor de stampot.

Rudah kroop zijn bed uit en trachtte Piep met lieve woordjes over te halen naar hem toe te komen. Piep hield zich echter buiten zijn bereik, hij bleef maar staan klapwieken en kraaien. Op datzelfde moment kwam Papai slaperig de kamer binnen stommelen.

„Die haan van niks!" raasde hij en aan zijn stem was goed te horen dat hij heel kwaad was. Ook hij probeerde Piep te pakken te krijgen. „Heb je dat slot dan nog niet in orde gemaakt?"

„Jawel, Papai," legde Rudah uit, „maar die Piep is zo slim! Hij weet het altijd open te krijgen."

Rudah floot. Ditmaal luisterde Piep naar hem en vloog op zijn schouder.

„Heus, Papai, het spijt me echt," zei Rudah, terwijl hij naar de deur snelde. „Ik zal hem weer in zijn hok zetten en die haak er beslist goed op doen."

Zijn vader mopperde nog wat na en ging toen weer naar bed.

Zodra Rudah op het erf kwam, wist hij dat er iets niet in orde was. Piep bleef maar aan zijn haar pikken en met zijn vleugels slaan. Toen, opeens, begon Rudah de rook te ruiken. Die kwam met een dun straaltje uit de schuurdeur gesijpeld. Op de een of andere manier had dat haantje het juiste moment uitgekozen om hem te wekken.

„Papai! Mamae!" gilte Rudah uit alle macht. „Kom toch eens gauw! De schuur staat in brand!"

Papai en Mamae kwamen er al aan hollen.

„Ga de burens halen," schreeuwde Papai hem toe. Zowel hij als Mamae begonnen bij de put emmers te vullen. Glaucia rende weg om de naaste burens te wekken. Rudah was in de tegenovergestelde richting weggestoven om hulp te gaan halen. Toen hij terugkwam, opende Rudah de deur van de kippenren en dreef de kippen het aardappelveld in. Glaucia bracht de koe in veiligheid. De brand was spoedig geblust. Er was alleen een pak hooi door het vuur vernield.

Papai glunderde tegen iedereen en bedankte hen voor de hulp. Toen zei hij nog: „Als die ‚haan van niks‘ er niet was geweest, dan zou de schuur tot de grond toe zijn afgebrand."

Piep zat parmantig op Rudah's schouder. Als zag hij er niet bepaald uit als een held, toch was hij er één!

„Ik denk," zei Papai, „dat ik hem nu maar eens geen ‚haan van niks‘ meer zal noemen." Hij stak zijn hand uit en hij aaide Pieps hals. „Je bent toch heus wel een aardig haantje."

„Zeg Piep, hoor je dat?" vroeg Rudah. „Papai houdt nu ook van jou!"

Wist je dat?

DOOR NANCY M. ARMSTRONG

Er is in het dierenrijk een kleine baby, die als een prinsje rijdt als hij op reis gaat. Hij rijdt in een hangmat op de rug van een geschoolde kinderverzorgster. Zijn moeder loopt er vlak achter en houdt haar grote bruine ogen voortdurend op de baby gevestigd. De eigenaar van de dieren houdt ook een oogje in het zeil, want deze baby is geld waard. Als hij in leven blijft en groot wordt, is hij evenveel waard als een mooi paard.

Op deze stijlvolle manier wordt een kameelbaby rondgereden. Hoewel hij bij zijn geboorte al bijna een meter hoog is en zwaarder dan een kalf weegt, staat hij zo wankel op zijn pootjes, dat hij bijna niet lopen kan. Als moeder met een karavaan mee moet, wordt de hulpeloze baby in een hangmat gelegd en opgehangen aan de zijde van een grote lastkameel met twee bulten. Misschien draagt deze kinderjuffrouw bovendien nog wel een halve ton andere goederen, maar de baby schommelt zo de hele dag in dit wiegje, terwijl zijn kinderjuffrouw met wiegelende gang haar weg vervolgt.

Ongetwijfeld zul je je afvragen, waarom zo'n baby niet op zijn moeders rug rijdt. Nu, als die moeder haar baby niet zou kunnen zien, ook al had ze hem zelf op haar rug, dan zou ze misschien kunnen denken, dat ze hem ergens had achtergelaten en dan zou ze er van door kunnen gaan, terug naar de plaats waar ze het laatst had gekampeerd. Op de „kinderkameel" vóór haar kan ze hem echter zien en dan loopt ze daar heel vergenoegd achteraan.

Zal de mens weder leven?

Door de eeuwen heen heeft geen enkele vraag zich ooit met meer bevreemding aan de mensheid opgedrongen dan die welke door Job tegenover zijn vriend werd uitgesproken, toen hij vroeg: „Als een man gestorven is, zal hij weder leven?” (Job 14: 14.)

Als in antwoord op zijn eigen vraag, verklaarde Job daarna: „Och, of nu mijn woorden toch opgeschreven wierden! Och, of ze in een boek ook wierden ingetkend! Dat zij met een ijzeren griffel en lood voor eeuwig in een rots gehouwen wierden! Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen; Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot.” (Job 19: 23–27.)

Het vraagstuk van 's mensen eeuwige aard is zowel door Christen als niet-Christen in twijfel getrokken. Jezus Christus, de Zoon van God, verduidelijkte de eeuwige betekenis van het mensenleven toen hij Martha, de zuster van Lazarus, antwoordde met deze woorden: „Jezus zeide tot haar: Uw broeder zal wederopstaan. Martha zeide tot Hem: Ik weet, dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatsten dage. Jezus zeide tot haar: Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven. En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid. Geloofst gij dat? Zij zeide tot Hem: Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, Die in de wereld komen zou.” (Johannes 11: 23–27.)

De mens is eeuwig. Hij is een kind van God. Hij werd geschapen naar het beeld Gods en zijn enige plicht is zijn Vader in de hemel te dienen met zijn gehele hart, met geheel zijn ziel en met geheel zijn verstand. (Mattheüs 22: 37.) Aan de eerste heiligen in deze bedeling heeft de Heer beloofd dat „een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten dat Ik ben.” (Leer en Verbonden 93: 1.)

Als wij geen eeuwige wezens waren, zou de zending van Jezus Christus geen zin hebben gehad; dan zou er geen sprake geweest kunnen zijn van een val en evenmin had er vaan een verlossing en verzoening sprake kunnen zijn. De mens zou voor eeuwig in de duisternis der vergetelheid verloren zijn.

De opstanding van onze Heer en Meester Jezus Christus was iets werkelijks. Hij verrees letterlijk uit het graf. Hij keerde terug naar Zijn discipelen en sprak met hen. Hij vroeg Thomas: „Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde.” Vervolgens spoorde Hij Thomas aan, gelovig te zijn en niet ongelovig. (Zie Johannes 20) De Heiland at met Zijn discipelen en raadde hen aan heen te gaan en van Hem te getuigen dat Hij de levende Christus was.

Als Jezus weder levend werd na Zijn dood, dan zullen ook wij herleven. Als Hij kon eten, drinken, met Zijn discipelen kon spreken en aan Zijn geliefden verschijnen kon, dan kunnen wij dat ook. Wat Jezus ooit gedaan heeft, zullen wij ook doen. Hij

heeft immers tot Zijn discipelen gezegd: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Die in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en zal meerder doen dan deze; want Ik ga heen tot Mijn Vader.“ (Johannes 14:12.)

In onze eigen tijd hebben wij levende bewijzen gehad, dat de mens uit het graf zal opstaan. De profeet Joseph Smith heeft opgestane wezens gezien en zij dienden hem. Hij heeft Moroni, Johannes de Doper, Petrus, Jakobus en Johannes, Elias, Mozes, Elia en Jezus de Christus gezien, alsmede vele andere heilige profeten, die allen in naam van God tot hem hebben getuigd dat de mens voortleeft en eeuwig van aard is.

Dit is de enige hoop waarop ons geloof zich richt. De Geest heeft aan iedere Heilige der Laatste Dagen een getuigenis gegeven, dat wij kinderen van God zijn en voor de eeuwigheid geschapen en dat ook Hij eeuwig is.

Van geslacht op geslacht in de geschiedenis der mensheid zijn de harten van mannen en vrouwen gebroken en is hun ziel verschroeid door diepe smart wegens het onbegrip of de valse voorstellingen die in de menselijke geest hadden postgevat aangaande het eeuwig bestaan van de mens. Moeders hebben het gevoel gehad alsof het hart hun uit de boezem werd gerukt, omdat ze kinderen ten grave moesten dragen zonder dat een man Gods, bekleed met het ware gezag van het Priesterschap, hen heeft kunnen vertroosten.

Als Heiligen der Laatste Dagen kennen wij door goddelijke openbaring het antwoord op gedachten als: „Zal de mens weder leven?“ Het Boek van Mormon verklaart met onfeilbare

eenvoud, dat de mens uit het graf zal verrijzen en deel zal hebben aan het eeuwige leven. Alma heeft gezegd, dat iedereen uit het graf tevoorschijn zal worden geroepen om voor de grote Rechter van allen te staan en te worden geoordeeld naar de werken, die hij in het vlees heeft gedaan. (Zie Alma 12 en 13.)

In het jaar 1832 heeft de Heer aan de profeet Joseph Smith een openbaring gegeven, die bekend is geworden als het Visioen. In deze duidelijk verstaanbare verklaring heeft de Heer gezegd, dat alle mensen uit de dood zullen opstaan. Hij verklaarde voorts dat dit het doel was van de zending van Jezus Christus, namelijk om de mensen terug te brengen in Gods tegenwoordigheid, als zij slechts de geboden des Heren willen onderhouden en in Zijn paden wandelen. (Zie L&V, afdeling 76.)

Als wij van de doden zullen worden opgewekt, dan zullen wij worden herenigd met onze geliefden en familieleden en samen met hen de zegeningen van het eeuwige leven genieten. De profeet Joseph Smith heeft wederom als volgt gesproken: „Wanneer de Zaligmaker zal verschijnen, zullen wij Hem zien, zoals Hij is. Wij zullen zien, dat Hij een mens is, zoals wij. En dezelfde omgang, die hier onder ons bestaat, zal daar onder ons bestaan, alleen zal deze dan met eeuwige heerlijkheid gepaard gaan, welke heerlijkheid wij nu niet genieten.“ (L&V, 130:1-2.)

Wij zien dus dat het doel van het grote plan van zaligheid voor de doden niet bestaat in het doen van genealogisch werk zoals dit in de wereld wordt gedaan, maar om onze verwanten op te sporen. Als diezelfde om-

gang van nu ook zal bestaan na de opstanding der doden, dan zouden wij niet gelukkig zijn als onze familieleden in de opstanding niet met elkaar verenigd zouden zijn. Dit is dan ook de reden dat wij alle leden van de Kerk aansporen om nasporingen te verrichten naar hun gestorvenen en ze zo volledig mogelijk te identificeren, zodat wij zonder fouten of vergissingen onze familieleden aan elkaar kunnen verzegelen voor de eeuwige heerlijkheid.

God onze Vader leeft, Jezus Christus, de Zoon van God leeft, alle rechtvaardigen die hebben geleefd van Adam tot Jezus Christus zijn opgewekt en ook zij leven en zo zullen wij eveneens leven en uit de dood worden opgewekt om met onze familieleden en geliefden te worden herenigd, als wij gehoorzaam zijn geweest aan de raadgevingen en geboden die wij tijdens deze sterfelijke proeftijd hebben ontvangen.

Wij willen onze genealogische rubriek van deze maandbesluiten met het antwoord op de titel van dit hoofdstuk: „Zal de mens weder leven?“ En wij beantwoorden deze vraag dan met een volmondig „Ja“. Niet alleen zullen wij weder leven, maar wij kunnen zelfs op dezelfde bevestigende wijze hierop antwoorden als de Meester dat heeft gedaan en zeggen, dat wij eigenlijk nimmer sterven zullen.

Weliswaar zullen wij een periode van scheiding kennen in wat wij de dood noemen, maar wij zullen daarna weer opstaan, waarbij geest en lichaam opnieuw met elkaar verenigd zullen worden, en als wij waarachtig en getrouw zijn, zullen wij tot in alle eeuwigheid in familieverband herenigd blijven samenleven.

De afstammingslijn der patriarchen

De naam „Patriarch" heeft voor ons, leden van Christus' Kerk, een vertrouwde klank. Denken wij slechts aan „patriarchale zegening". De naam is een eretitel die aan de grondleggers van het joodse ras werd gegeven; de Bijbel noemt o.a. Abraham een patriarch (Hebr. 7 : 4), de zonen van Jakob (Handelingen 7 : 8, 9). Ook David wordt een patriarch genoemd, daar hij het hoofd was van de familie, vanwaar de Messias zou komen. Doch ook de voorvaders in rechte lijn, van Adam tot en met Abraham, worden patriarchen genoemd. Om enig inzicht te krijgen in de tijd, waarin deze mannen leefden, heb ik aan de hand van een chronologische tabel, die de schrijver W. Cleon Skousen achter in zijn boek „The first 2000 years" (de eerste 2000 jaren) heeft gezet, de volgende lijst van patriarchen gemaakt, van Adam af tot aan Jakob, de vader van de 12 stammen Israëls. Hierbij zijn tevens de leeftijden vermeld, door deze mannen bereikt. Het is opmerkelijk dat na de zondvloed de leeftijd, waarop de patriarchen stierven, belangrijk in hoogte zijn afgenomen.

Stamboom van Adam tot en met Jakob

Geboren: (jaartallen vóór Chr.)	Gestorven op de leeftijd van:
Adam 4000	930 jaar
Seth 3870	912 „
Enos 3765	905 „
Kainan 3675	905 „
Mahalaleël 3605	910 „
Jered 3540	895 „
Enoch 3378 veranderd en opgenomen met	430 „
Methusalach 3313	969 „
Lamech 3126	777 „
Noach 2944	950 „
Sem 2452	610 „
DE ZONDVLOED 2344 tot 2342	
Arfachsad 2342	438 „
Selah 2307	433 „
Heber 2277	464 „
Peleg 2243	239 „
Rehu 2213	239 „
Serug 2181	230 „
Nahor 2151	148 „
Terah (of Thara) 2122	205 „
Abraham 2022	175 „
Izak 1922	180 „
Jakob 1862	147 „

in Egypte

Tot zover dus deze afstammingslijn.

Wij zijn dus nu gekomen aan de twaalf stammen Israëls, doch alvorens over dit onderwerp verder te gaan, wil ik eerst uw aandacht vestigen op de patriarch Peleg. Zijn geboorte wordt in Genesis 10 : 25 vermeld, waarna de laconieke mededeling volgt: „want in zijn dagen is de aarde verdeeld..." Alsof het een zaak als bijvoorbeeld het instellen van een nieuwe regeringsvorm gold in plaats van een verschijnsel met enorme gevolgen op geologisch, meteorologisch en klimatologisch gebied. Het woordje „want" is hier op zijn plaats, omdat „peleg" verdeling betekent. Het ontstaan van de werelddelen zoals wij die nu kennen, vond dus plaats tussen 2243 en 2004 v. Chr. Vóór die tijd was de droge grond één geheel. (Genesis 1 : 9: „dat de wateren van onder de hemel in een plaats vergaderd worden...") De geologen zijn het er over 't algemeen eens dat het eenmaal zo geweest moet zijn. De vorm van de westelijke kustlijn van Zuid-Amerika en de westelijke kustlijn van Afrika wijzen sterk in die richting. Nu gaan wij verder met de patriarch Jakob en zijn zoons, ten behoeve van hen, die graag meer zouden willen weten over de afstamming van de Nephieten en Lamanieten en van de zegen die Abraham ontving in Genesis 12 : 1-4, en wel voornamelijk over de belofte: "...In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden."

Om het niet onnodig ingewikkeld te maken, zullen wij van de twaalf zonen van Jakob alleen Jozef, Juda, Benjamin, Efraïm en Manasse noemen. De twee laatstgenoemden waren weliswaar de zoons van Jozef, Jakob's kleinzoons dus, maar in Genesis 48 : 5 lezen we dat Efraïm en Manasse in de plaats werden gesteld van Ruben en Simeon, die door hun gedrag de zegeningen van hun vader niet waardig waren.

Zoals de chronologische tabel aangeeft, stierf Jakob op 147-jarige leeftijd in Egypte, 1715 v. C. De Israëlieten verbleven in Egypte ongeveer 400 jaren en werden toen door Mozes, die van de stam van Levi was naar het beloofde land Kanāan, later Palestina geheten, uitgeleid. Het was Mozes niet toegestaan het beloofde land te

zien; het was Jozua die het volk het land deed binnentrekken. Wij slaan nu het tijdperk der Richteren over en lezen in 1 Samuel 8 dat Israël een koning begeert.

Israël kreeg zijn zin en Saul werd de eerste koning van Israël. Hij werd opgevolgd door David. Na David werd zijn zoon Salomo koning. Toen deze in 975 v. Chr. stierf, viel het koninkrijk Israël in twee delen uiteen. Elder Talmage schrijft hierover: „De stam Juda en een gedeelte van de stam Benjamin aanvaardden Rehabeam, zoon en opvolger van Salomo, als hun koning, terwijl de rest van het volk, gewoonlijk de Tien Stammen genoemd, tegen Rehabeam opstond en zodoende de banden met het huis van David verbraken en Jerobeam tot koning koos. De Tien Stammen onder Jerobeam behielden de naam **Koninkrijk Israël**, hoewel dit koninkrijk ook naar Efraïm, de voornaamste stam, werd genoemd. Rehabeam en zijn onderdanen vormden het koninkrijk Juda. Ongeveer twee honderd vijftig jaar lang bleven beide koninkrijken naast elkander een afzonderlijk bestaan voeren, totdat in ongeveer 721 v. Chr. de onafhankelijkheid van het koninkrijk Israël door de Assyriërs onder Salmaneser werd vernietigd." Het koninkrijk Juda bleef meer dan een eeuw langer bestaan. In 588 v. Chr. werd het door Nebukadnezar overweldigd en de bevolking gevankelijk naar Babylon gevoerd. En hier zijn wij bij het begin van de geschiedenis van het Boek van Mormon aangeland. Zoals wij natuurlijk allen weten, vertrok Lehi, een inwoner van Jeruzalem, in 600 v. Chr. met zijn gezin op Gods bevel uit die stad, want deze zou worden verwoest, hetgeen twaalf jaren later dan ook geschiedde. Lehi nu was een afstammeling van Jozef via Manasse. Ismaël, die zich later met zijn gezin bij Lehi's gezin aansloot en wiens kinderen met die van Lehi huwden, was een afstammeling van Efraïm. Vandaar en om het feit dat Efraïm het eerstgeboorterecht kreeg hoewel hij jonger was dan Manasse, (zie Genesis 48 : 14 e.v.) wordt het Boek van Mormon in Ezechiël 37 : 16 het hout van Efraïm genoemd. De Nephieten en Lamanieten zijn dus van het huis Israël en wel van de stam van Jozef.

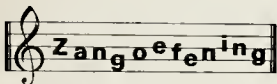
Keren wij nu tot slot tot de Tien stammen terug. Na de verovering van het koninkrijk Israël (of Efraïm) door de Assyrische koning Shalmaneser, werden de inwoners op velen na, die zich later met de heidense immigranten vermengden en de Samaritanen die ten tijde van Jezus' zending op aarde in Samaria woonden, tot afstammelingen hadden, naar het noorden gevoerd, de Kaukasus over. Zie hierover Jeremia 16 : 15; 23 : 8; 31 : 8; L & V 133 : 26, 27 en B. v. M. 3 Nephi 15 : 15.

Tijdens hun tocht naar het noorden, die volgens Esdras, wiens geschriften niet in de Bijbel voorkomen, doch wel in de apokriefen, anderhalf jaar duurde, sloegen vercheidene leden van de Tien Stammen hun tenten onderweg op en bleven achter. Ook verspreidden sommigen zich en zo geschiedde het dat het bloed van Israël door vermenging met andere volken over de gehele aarde werd verspreid, tot zelfs in China toe, waar in deze tijd een Chinees, die tot de Kerk was toetgetreden, zijn patriarchale zegen kreeg en tot zijn verbazing hoorde dat hij een afstammeling van Efraïm was. Wij leven in een tijd dat de zegen aan Abraham geschonken, („In u zullen alle geslachten der aardrijks gezegd worden) bezig is in vervulling te gaan.

Deze verspreiding van Israël moeten wij niet verwarren met de verstrooiing der Joden door Jeremia in Jer. 13 : 19 voorspeld. Deze verstrooiing vond plaats nadat Titus in 71 A.D. Jeruzalem had ingenomen en de tempel verwoest, zodat geen steen op de andere bleef staan. Zie over deze verspreiding ook Jer. 13 : 19; Amos 9 : 9. Er zijn nog meer profetieën van Oud-Testamentische profeten, doch wij zullen met de genoemde volstaan. Wat de Joden betreft: „Sedert de verwoesting van Jeruzalem en de totale ontbinding van het Joodse zelfbestuur, zijn de Joden zwervers op de aarde geweest, een volk zonder land een natie zonder een tehuis.

De profetie van Amos werd letterlijk vervuld - het huis Israëls is onder al de heidenden geschud, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef. Maar met deze barmhartige belofte: „en niet een steentje zal ter aarde vallen.”

A. D. J.

vervolg bladzijde 163

tempo zal veeleer blijken aan de matige dan aan de snelle kant te zijn. Tracht bovendien het ritme krachtig maar constant te houden. Stel u voor dat het een militaire mars is die bij een parade wordt gespeeld, met tromgeroffel en waarbij een groot leger van waarheidszoekers op de maat van de muziek voorwaarts marcheert. Er is niets zo geschikt als ritme om muziek „ruggegraat“ te geven. Het verleent de weergave een air van gezag, evenals er van Jezus werd gezegd: „Want Hij leerde hen als machtheb-

bende...” (Mattheüs 7: 29.) Laat ons dus deze muziek met ritmisch gezag dirigeren. Soms vereist het een zekere beroepsmatige opleiding om dit te kunnen volbrengen, maar laat ons het in ieder geval proberen.

Er staat maar één fermate (of orgelpunt) in dit lied, en dan nog niet eens een echte. Behandel deze noot dus alsof het een halve noot was en geef hem de waarde van precies twee slagen. Onderbreek hiermee niet het ritme van de mars.

VOOR DE ORGANIST(E):

Dit lied is niet gemakkelijk om te spelen, doch het verdient dat het goed wordt gespeeld, al was het alleen maar omdat onze mensen zo dol zijn op dit lied. Wij raden u aan, het met een metronoom te oefenen en in te studeren. U zult grote voldoening putten uit een majestueuze vertolking van het lied.

Nog niet zo lang geleden, had ik een fijne bezoeker in de Salt Lake Tabernakel, in de persoon van Dr. Wernher von Braun, de grote raketdeskundige. Hij was naar Salt Lake gekomen om een lezing te houden voor de natuurkundige faculteit van de Universiteit van Utah en kwam naderhand de Tabernakel eens bezichtigen, waar ik het orgel voor hem bespeelde. Ik nodigde hem uit om aan mijn rechterzijde plaats te nemen op de orgelbank en hij keek toe hoe het orgel werd bespeeld. Na de demonstratie nodigde ik hem, eigenlijk meer voor de grap, uit om ook eens een sonate op het orgel te spelen, menende dat hij wellicht evenals zoveel andere mensen zou zeggen „O nee”. Hij had immers nooit van zijn leven orgel gespeeld en kon daar nu niet opeens mee beginnen.

Tot mijn verrassing en grote vreugde schoof hij echter op naar het midden van de bank en begon te spelen „Een vaste burcht is onze God”. Dit lied staat onder no. 137 ook in ons zangboek. Hij speelde het zonder een boek voor zich; hij herinnerde het zich uit zijn jonge jaren, toen hij het ongetwijfeld op de piano had gespeeld.

Ik vind dat het voor onze zangers wel goed zou zijn om eens te trachten meer liederen uit het hoofd te zingen.

Het is heerlijk als men uit het magazijn van zijn geheugen waardevolle en mooie gedachten in dichterlijke vormen tevoorschijn kan roepen.

— Alexander Schreiner

vervolg
bladzijde 161

van de ZHV helpen, net zoals de andere organisaties dit kunnen, om erop toe te zien dat de kinderen van Heiligen der Laatste Dagen naar raad luisteren, de waarheid begrijpen, in licht wandelen, geleerd worden om te bidden en liefde voor hun naasten te hebben.

Natuurlijk zult u begrijpen dat het niet de bedoeling is dat onze zusters, door verantwoordelijkheden in de organisaties van de Kerk, hun eigen gezin verwaarlozen. We willen niet dat een van de ZHV-zusters de vergaderingen bijwoont terwijl haar kinderen in die tijd ergens op straat spelen. Als haar kerkplichten haar aandacht opeisen, dan moet zij ervoor zorgen dat er in die tijd op haar kinderen gepast wordt; als ze kinderen heeft, dat ze veilig zijn, dat hun geleerd wordt hoe ze moeten bidden en trouw en oprecht te zijn en groot gebracht worden in licht en waarheid. Dat is onze verantwoordelijkheid. Nee, we willen niet dat een van de zusters haar verantwoordelijkheden verwaarloost, maar we willen evenmin dat zij haar taken doet terwijl dan geen aandacht aan de kinderen kan worden besteed, dat ze daardoor in slecht gezelschap terecht komen of zich vervelen. Laten we ervoor zorgen dat wanneer we voor een ambt geroepen worden, onze kinderen onder goede hoede zijn en dat ze beschermd worden.

We leven in een slechte wereld. Ik weet dat er ook goede mensen op deze wereld zijn. Maar de Heer zegt dat ze verdorven is, en als Hij zegt dat ze verdorven is dan denk ik dat ik het ook kan zeggen, en ik geloof dat het met de dag erger wordt. We hebben

vele verantwoordelijkheden, maar geen ervan moet oorzaak zijn dat wij hierdoor onze gezinnen verwaarlozen.

Mijn geliefde zusters, ik zou u willen aansporen om uw zusters in de gemeente of het district te onderwijzen om wat meer belangstelling te krijgen voor de openbaringen die de Heer ons gegeven heeft met betrekking tot onze verheerlijking en moge de Heer u zegenen. Ik ben dankbaar voor u en voor het werk dat u doet, voor uw getrouwheid en voor de oprechtheid van deze goede zusters die de leiding over u hebben en die u helpen bij uw werk.

De Heer heeft, zoals u allemaal weet, deze organisatie door profetie in leven geroepen om Zijn koninkrijk te helpen opbouwen en verstevigen, samen met de andere organisaties. Ik ben er zeker van dat uw broeders, van wie ik er een ben, u waarderen voor het grote werk dat u verricht en voor de oprechtheid van uw ziel. Wij bidden voor u, we steunen u en we willen dat u in het licht en het begrip van het Evangelie van Jezus Christus wandelt.

Ik weet dat President McKay wil dat ik hier zijn zegen achterlaat, samen met mijn zegen, dat de Heer u, goede zusters, zal blijven zegenen bij alles wat u doet, en moge Hij u zegenen met gezondheid en kracht om dit grote werk van de Zusters Hulpvereniging te blijven uitvoeren. Dit is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

AANGEKOMEN

Bals, Maartje, van Den Haag, Nederland

VERTROKKEN

Langeveld, Johannes Marten, Ogden, Utah
Howard, Jerry, van Salt Lake City, Utah
Rowles, David Bruce, van Las Vegas, Nevada
Huffacker, James Kenneth, van Clearfield, Utah

NIEUWS VAN DE OOV

De OOV-conferentie

De OOV-conferentie, vanouds "Pinksterconferentie" genaamd, zal dit jaar NIET OP PINKSTEREN gehouden worden. De naam "Pinksterconferentie" komt daarmee te vervallen, vandaar de naam die in de aanhef is gebruikt: OOV-conferentie.

De datum is dus verzet van Pinksteren, naar het weekend van

10 en 11 juni

Plaats: zoals gebruikelijk in Rotterdam.

Het programma zal, gezien ook het feit dat dit geen lang weekeinde is, anders zijn dan vorige jaren, nl.:

Zaterdag 10 juni:

's Middags vanaf 15.00 uur WANDELRALLY in Rotterdam en omstreken.

's Avonds DANSFEEST.

Zondag 11 juni:

's Ochtends getuigenisvergadering, conferentiezitting.

's Middags MUZIEKPROGRAMMA, sluiting.

ZOMERKAMP 1967

Voor hen die zich nog niet hebben opgegeven, nog eens de gegevens:

KAMP I: leeftijd 15 jaar en ouder, jongens en meisjes.

KAMP II: leiderskamp.

KAMP III: leeftijd 12 t/m 14 jaar, jongens en meisjes.

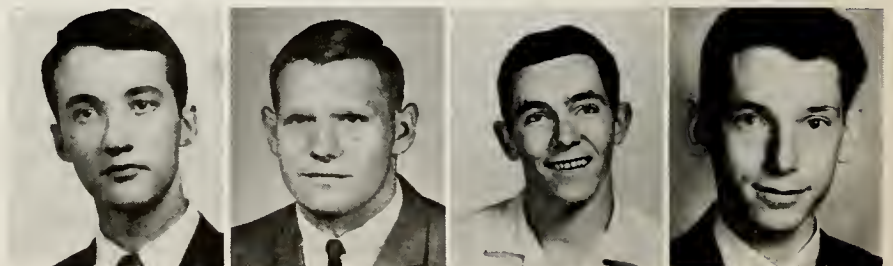
KOSTEN: totale kosten voor één kamp zijn f 50,—, waarvan f 15,— inschrijfgeld. (RING: t. n. v. Ron Muntinga, giro 1377286; ZENDING: t. n. v. Wouter van Beek, giro 1352563). Schriftelijk aan Ron Muntinga, Boissotstraat 2, 's-Gravenhage, of Wouter van Beek, van Renesselaan 23, Zeist.

DE ZWITSERSE TEMPELREIS

Alle deelnemers aan de groepsreis worden verzocht op 17 juni 's morgens om 9 uur op het station Arnhem aanwezig te zijn, waar de Loreley-expres om 9.18 zal vertrekken. Aankomst in Zollikofen 19.36. Er moet twee maal overgestapt worden, namelijk in Basel en in Burgdorf. Maakt u zich daarover geen zorgen, er zal voldoende tijd zijn.

Zorgt u vooral dat u naast uw geldige pas en tempelaanbeveling, proviand voor de zaterdag en zondag bij u hebt, want als wij daar aankomen zijn de winkels gesloten. Als u aankomt in de tempelinformatie zal u een plattegrondje gegeven worden, met het adres van uw logies er

op, zodat u het makkelijk zult kunnen vinden. We zijn gaarne bereid de nieuwelingen te helpen hun adres te vinden. Zondagsmorgens is er Zondagschool om half tien, 's avonds avondmaalsvergadering om 7 uur. Het kerkgebouw staat naast de tempel. 's Maandagsmorgens wordt iedereen verwacht op het tempelplein om 7 uur. Gezinnen, die aan elkaar verzegeld moeten worden, moeten in het bezit zijn van een gezinslijst van hun eigen gezin, op de correcte manier ingevuld, liefst met schrijfmachine. In de trein wil ik graag deze lijsten controleren. Ik zal lege lijsten bij me hebben voor het geval ze overgeschreven zouden moeten worden.

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING**Almelo**

Furstner-de Pruysenaere de la Woestijne, Jeanne, 10 maart 1967

Apeldoorn

Steenhuizen, Egbert Richard, 24 februari 1967
 Steenhuizen, Margie Desiree, 24 februari 1967
 Steenhuizen, Henri Rudolf, 24 februari 1967
 Steenhuizen, Sjoerd Henri, 24 februari 1967
 Steenhuizen, Barend Robert Franciscus, 24 februari 1967
 Steenhuizen-Brouwer, Kitty, 24 februari 1967

Antwerpen

van Antwerpen, Alfons Camiel, 24 maart 1967

Assen

Dohle, Johannes Adrianus, 24 maart 1967
 Dohle, Marinus Johannes, 24 maart 1967
 Dohle, Harm Jakobus, 24 maart 1967

Brussel

vanden Bemden, Viktoria, 18 maart 1967
 Bouckenooge, Antoon Gustaaf, 18 februari 1967
 Lentz, Josiane Marie Elisabeth, 18 februari 1967

Gent

Balleux, Ida Regina Joan, 24 maart 1967
 Balleux, William Prudent Henry, 24 maart 1967
 van Lede, Esther Octavie, 24 maart 1967

Groningen

Hovinga, Wolter, 3 maart 1967

Haarlem

Oddens, Derk Jan, 11 maart 1967
 Oddens-Dawson, Helouise Cecilia, 11 maart 1967

Harlingen

De Vries, Jan Jacob, 10 maart 1967

Hilversum

Veltman, Botinia Antje Bol, 3 maart 1967

Leeuwarden

van der Leij, Johannes, 10 maart 1967
 van der Leij-Veenstra, 10 maart 1967
 Teijema, Sjoukje, 10 maart 1967

Utrecht

Miltenburg, Mathys Theo Johan, 23 maart 1967
 Miltenburg-Ooms, Hiskea Lucretia Ninotsjka, 23 maart 1967

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING**Amsterdam**

Visser, Dieuwertje Geertruida, 11 maart 1967

Delft

Brouwer, Adriaan Johan, 17 maart 1967
 Brouwer-Kouwenhoven, Elisabeth, 17 maart 1967

Den Haag

Hartman, Shelly Mae, 24 februari 1967
 Loghmans-Verploeg, Johanna Adriana, 24 februari 1967
 Wijnberg-Sousa, Glarice Genevieve, 24 februari 1967

VERHOGING IN HET PRIESTERSCHAP IN DE ZENDING**Amersfoort**

Huijsman, Johannes Jacobus, tot diaken, 5 maart 1967

Eindhoven

van der Vlis, Andries, tot Priester, 12 februari 1967

Groningen

Weening, Jacob, tot leraar, 4 december 1966
 Weening, Jacob, tot Priester, 26 februari 1967
 Wolthers, Foppo Gezinus, tot leraar, 25 december 1966

Maastricht

Clement, Gradus Maria, tot diaken, 22 januari 1967

GEBOORTE**Amersfoort**

Dokter, Katinka, 29 september 1966

Arnhem

Mathijssen, Andreas Jacques, 4 januari 1967

Eindhoven

van Lieshout, Wendy, 30 mei 1966

Gouda

Pattiasina, Juliana Francine Ida, 26 februari 1967

INGEZEGEND**Amersfoort**

Holmgren, John Finlayson, 5 februari 1967

Arnhem

Looy, Jacqueline Marina, 5 februari 1967
 Mathijssen, Androas Jacques, 5 februari 1967

Eindhoven

van Lieshout, Wendy, 4 september 1966

OVERLEDEN

Ottevanger-Matthijssen, Marianne, 31 januari 1967

DE RIJKSARCHIEVEN IN GELDERLAND

Tot nader order zullen de archieven te Arnhem en Schaarsbergen gesloten zijn. Op het marktplein te Arnhem is een groot nieuw gebouw gekomen, waarnaar alles verhuisd zal worden. Ook de burgerlijke standen uit Schaarsbergen zullen dan naar Arnhem komen. Zodra wij weten, wanneer het archief weer opengesteld wordt, zullen we het bekend maken.

Gods wetten zijn onmisbaar en van het hoogste belang

Jezus Christus is een levende werkelijkheid en Zijn wetten zijn dat evenzeer. Als wij Hem willen volgen, ontkomen we dan aan de verantwoordelijkheid om ons ook aan Zijn wetten te houden?

We moeten onophoudelijk onze keuze bepalen, beslissingen nemen; dat is altijd zo geweest.

Jozua heeft eens gezegd: „Kiest u heden wien gij dienen zult . . .“

Jesaja leerde zijn volk, dat zij het goede moesten verkiezen en het kwade moesten verwerpen.

„Maria heeft het goede deel gekozen,“ zei de Zaligmaker, waarbij dus nogmaals de nadruk werd gelegd op het belang van het kiezen.

„Wat zal ik verkiezen?“ vroeg Paulus.

Wij allen bepalen zo dagelijks onze keuzen, maar doen wij dit altijd met God voor ogen en is onze verhouding tot Hem en Zijn geboden een punt van overweging bij het nemen van onze beslissingen?

Velen aanvaarden het Evangelie psychologisch, maar zonder dat het geloof hun ooit werkelijk ter harte gaat. Zij houden van hun godsdienst met de daaraan verbonden zedeleer en van het eerbiedwaardige instituut der Kerk, doch weten weinig of niets aangaande de diepten van de ziel.

Als wij eens twee willekeurige beginselen tegenover elkaar zouden moeten afwegen, welk van deze beginselen zouden wij dan boven het andere verkiezen? Als de Heer daarbij in het geding zou komen, zou dat dan onze keuze vergemakkelijken of juist moeilijker maken?

Laat ons nu eens even aandacht schenken aan enkele problemen waarmee we wel eens geconfronteerd worden.

CHRISTUS HEEFT GEZEGD: „Gij zult niet stelen.“ Maar doen wij dit ooit? In het zakenleven, in het roddelen over anderen of in enig ander opzicht in ons dagelijkse doen? En als wij stelen, hoe Christelijk zijn we dan nog?

Hij heeft ook gezegd: „Gij zult niet liegen of valse getuigenis geven.“ Komen wij dit gebod altijd na? Zijn wij soms niet geneigd om de zaken een beetje anders voor te stellen en de waarheid geweld aan te doen of te verdraaien tot ons eigen voordeel? Bekladden wij ooit boosaardig de goede naam van iemand anders? Liegen we wel eens om een andere oneerlijke daad niet aan het licht te doen komen?

Zijn wij in zo'n geval vóór Christus of tegen Hem?

De Heiland leert ons: „Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, NOCH IETS DERGELIJKS DOEN.“ (Leer en Verbonden 59:6.)

Met betrekking tot de Sabbat heeft Christus gezegd: „En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen, want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen . . . En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden . . .“ (Leer en Verbonden, afdeling 59.)

Zijn wij geneigd te zeggen dat dit een te streng voorschrift is? Proberen we „een beetje water bij de wijn te doen“? Of hebben wij de moed, de Sabbat te houden zoals in deze openbaring wordt vereist? Nogmaals, aan wiens zijde hebben wij ons dan geschaard? Zijn wij voorstanders van de Sabbat des Heren of van de uitleggingen die sommige mensen eraan hebben gegeven?

DE HERE HEEFT ONS GELEERD, dat wij de wet van tienden in acht moeten nemen. Houden wij ons daar dan ook van ganser harte aan, met onverdeelde toewijding? Als dat niet het geval is, mogen wij ons dan niet eens afvragen of wij werkelijk aan Zijn zijde staan of niet? Of zijn we bezig een poging te doen om zowel God als de mammon te dienen, iets waarvan de Heer gezegd heeft dat het onmogelijk is?

Welk standpunt hebben wij ingenomen ten opzichte van het woord van wijsheid?

Die wet is immers door de Heer Zelf ingesteld. Het was geen verzinsel van Joseph Smith. Het was een openbaring, waarin het woord en de wil van God werden aangegeven. Zijn wij vóór of tégen Zijn woord en Zijn wil? Als wij ons hiertegen verzetten, laten wij ons dan eens afvragen of wij werkelijk zowel het woord als de wil des Heren willen weerstaan. Is dit een houdbare situatie waarin wij onszelf hebben geplaatst?

We nemen allemaal beslissingen, maar kunnen wij daarbij de Heer en Zijn werk negeren? Wij mogen er wel eens aan herinnerd worden, dat de Heiland heeft geleerd dat hij die niet vóór Hem is, tégen Hem is; en dat hij die niet vergadert, verstroot.

De weg des Heren is zowel recht als smal. Als wij nu en dan eens de grenslijn over glippen om een kijkje te gaan nemen in het gebied van de Boze, kunnen daar voor ons alleen maar moeilijkheden uit voortvloeien. God houdt zich bezig met de werkelijkheid, want Hijzelf is werkelijk en Zijn wetten zijn dat eveneens.